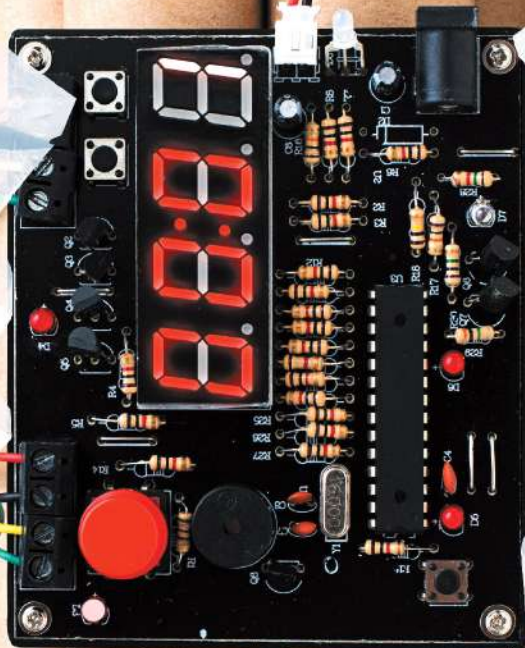

Hakugin
Jack

ยอดขาย
ซีรีส์เมืองหิมะ
3 ล้านเล่ม
ในญี่ปุ่น!!

白雪姫 ジャック

ลมพิฆาต
หิมะสีเงิน

ลานสกีแห่งนี้ถูกยึดแล้ว
ทุกคนคือตัวประกัน!

อิงาชิโนะ เคโอะ เขียน
กิ่งดาว ไตรยสุนันท์ แปล

ลมพินาต หิมะสีเงิน

白銀ジャック

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

อิงาชิโนะ เคโกะ เกียน
กิ้งดาว ไตรยสุนันท์ แปลา

ด้วยความเคารพและระลึกถึง

หนังสือเล่มนี้จัดทำขึ้นด้วยความเคารพและระลึกถึงอาจารย์
อิงาธิโนะ เคโงะ ปรมาจารย์แห่งวรรณกรรมสืบสวนสอบสวน
ผู้สร้างสรรค์ผลงานอันทรงคุณค่าและเป็นแรงบันดาลใจอันยิ่งใหญ่
ให้แก่ผู้อ่านทั่วโลก

ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ผลงานของอาจารย์ไม่เพียงแต่
มอบความบันเทิงและปมปริศนาอันแนบกาย แต่ยังสะท้อนมิติ
อันซับซ้อนของมนุษย์ได้อย่างลึกซึ้ง สำนักพิมพ์ไคฟูกุ ในฐานะ
ผู้ถือลิขสิทธิ์ผลงานของอาจารย์เคโงะในประเทศไทย รู้สึกเป็นเกียรติ
และภาคภูมิใจอย่างยิ่งที่ได้เป็นสื่อกลางถ่ายทอดเรื่องราวเหล่านี้
สู่สายตาผู้อ่านชาวไทยเสมอมา

ขอขอบคุณผู้แปล บรรณาธิการ ทีมงาน และนักอ่านทุกท่าน
ที่มีส่วนร่วมในการเดินทางของผลงานทุกๆ เล่ม และขอมอบ
หนังสือนิยายเล่มนี้เป็นเครื่องระลึกถึงจิตวิญญาณแห่งการเล่าเรื่อง
ของอาจารย์อิงาธิโนะ เคโงะ ที่จะยังคงส่องสว่างอยู่ในใจพวกเรา
ตลอดไป

ด้วยความเคารพอย่างสูง

สำนักพิมพ์ไคฟูกุ

จากใจสำนักพิมพ์

ยินดีต้อนรับสู่ “ซินเงสส์โคเงินสกีร์สอร์ต” สวรรค์สี่ชาวโพลน ที่ซ่อนความลับสุดระทึกไว้ได้ปุยหิมะ

“ลมพิฆาต หิมะสีเงิน” คือปฐมบทของซีรีส์ **“เมืองหิมะ”** (ประกอบด้วย “ลมพิฆาต หิมะสีเงิน”, “ลมพยาบาท หิมะสีขาว” และ “ลมไถ่ล่า หิมะพาหนะ”) ผลงานชิ้นเอกโดย อิงาซีโนะ เคโงะ ผู้หลงรักกีและสโนว์บอร์ดสุดหัวใจ ความคลั่งไคล้ที่นั่นถูกถ่ายทอดออกมาเป็นเรื่องราวชวนติดตาม พาเราโลดแล่นไปบนลานสกีอันสมจริงและชิงทะเล่เกล็ดหิมะไถ่ล่าอย่างตื่นเต้น ท่ามกลางฉากหลังของสกีร์สอร์ตอันกว้างใหญ่ ซึ่งถ่ายทอดรายละเอียดของกีฬาและธรรมชาติฤดูหนาวได้อย่างมีชีวิตชีวา

นอกจากความตื่นเต้น อาจารย์เคโงะยังพาไปเกาะติดภารกิจลับของเหล่าพนักงานที่ต้องรวมหัวกันกอบกู้สถานการณ์วิกฤต ปีนหัวใจชวนลุ้น ชิงไหวชิงพริบกับคนร้ายชนิดที่คาดเดาได้ยาก

สำนักพิมพ์ไคฟูกุหวังว่าความร้อแรงบนลานสกีเล่มนี้จะช่วยกระตุ้นอะดรีนาลีนของคุณให้สูบฉีดและสนุกไปพร้อมกัน เตรียมบอร์ดของคุณให้พร้อม แล้วออกไปท้าทายกระแสลมพยศด้วยกันเลย!

สำนักพิมพ์ไคฟูกุ

จากใจนักแปล

“ลมพิฆาต หิมะสีเงิน” เป็นนิยายของอิงาชิโนะ เคโงะ เรื่องแรกที่ผู้แปลมีโอกาสดำเนินการถ่ายทอดเป็นภาษาไทย แต่เรื่องแรกก็ได้พบกับเซ็ดดิงที่ไม่ธรรมดาเสียแล้ว (แน่นอนว่า ในจักรวาลของเคโงะ คงไม่มีอะไรธรรมดา) เรื่องราวเกิดขึ้นท่ามกลางลานสกีหิมะขาวโพลน อุปรกรณ์สกี และเทคนิคการเล่นสกีหลากหลายรูปแบบ ซึ่งล้วนเป็นสิ่งที่ผู้แปลต้องใช้เวลาค้นคว้าอยู่ไม่น้อย แต่ก็ถือเป็นความสนุกอีกอย่างหนึ่งของการทำงาน

นอกจากบรรยากาศอันเป็นเอกลักษณ์แล้ว ผู้เขียนยังนำพื้นที่อันกว้างใหญ่และสภาพแวดล้อมที่เต็มไปด้วยหิมะมาใช้เป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินเรื่องได้อย่างชาญฉลาด นำผู้อ่านเข้าใกล้ความจริงทีละน้อยจนแทบไม่อาจละสายตาจากเรื่องราวได้ แม้จะเป็นนิยายขนาดค่อนข้างยาวแต่เรื่องราวดำเนินไปด้วยจังหวะที่กระชับ แฝงปมปริศนาให้ชวนสงสัยแล้วสงสัยอีก ด้วยฝีมือการเล่าเรื่องที่ไม่มีส่วนไหนของเรื่องที่เกิดขึ้นมาเลย นี่คือเสน่ห์และลายเซ็นของปรมาจารย์นักเขียนผู้มีผลงานมากมาย ที่ยังคงสร้างความประทับใจให้ผู้อ่านได้ทุกครั้ง ถ้าพร้อมแล้ว ก็ขอเชิญล็อกสกีคว่ำสโนว์บอร์ด แล้วทะยานไปบนผืนหิมะพร้อมกันได้ ณ บัดนี้

สุดท้ายนี้ ขอแสดงความอาลัยต่อการจากไปของอาจารย์อิงาชิโนะ เคโงะ แม้ผู้แปลจะมีโอกาสดำเนินการผลงานของอาจารย์เพียงไม่มาก แต่ก็สัมผัสได้ถึงความลึกซึ้งในการถ่ายทอดความเป็นมนุษย์ผ่านเรื่องราวและตัวละครต่างๆ ผู้แปลรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้มีส่วนถ่ายทอดผลงานเหล่านี้สู่ภาษาไทย และเชื่อว่าเรื่องราวของอาจารย์จะยังคงอยู่ในความทรงจำของผู้อ่านต่อไป

กิงดาว ไตรยสุนันท์

1

ครุฑตะ เริงตื่นด้วยเสียงปลุกจากโทรศัพท์มือถือที่ใช้แทน
นาฬิกาปลุก นาฬิกาที่อยู่ในห้องเสียตั้งแต่หลายวันก่อน

เขาลุกขึ้นจากที่นอนแข็งๆ ของเตียงเดี่ยว หันไปมองผ้าม่าน
ที่ปิดอยู่ ตอนนี้อย่างเข้าเกินกว่าแสงอาทิตย์จะลอดเข้ามา

ครุฑตะนั่งอยู่บนเตียงพลางเงี่ยหูฟัง ไม่ได้ยินเสียงอะไร
ความเงียบนั้นทำให้เขาจินตนาการถึงภาพที่อยู่หลังม่าน จำได้ว่า
ก่อนจะหลับไป มีเกล็ดหิมะละเอียดแน่นตกลงมากระแทกกระຈก
หน้าต่าง

ครุฑตะเดินไปยังหน้าต่างแล้วเปิดผ้าม่านออก หยดน้ำ
พร่างพรายอยู่บนกระจกหน้าต่าง เขาหยิบผ้าเช็ดโต๊ะที่วางอยู่ข้างๆ
ขึ้นมาเช็ด

จากห้องของเขามองเห็นลานจอดรถของโรงแรมได้
ลานจอดรถมีต้นเบิร์ชขาวปลูกล้อมรอบ หิมะที่เพิ่งตกลงมาไม่นาน
เกาะอยู่ตามกิ่งก้าน ต้องแสงแดดอ่อนเป็นประกายระยิบระยับ
หิมะที่ทับถมลงบนหลังคารถในลานจอดคงมีความหนาไม่น้อยกว่า
ห้าสิบเซนติเมตร

คุราตะกำมือแน่น คณะความหนาของหิมะคงเกือบสองเมตร นานแล้วที่หิมะไม่ตกหนักเท่านี้ในช่วงปลายปี ช่วงแรกที่เข้าสู่ฤดูกาล เขากังวลว่าหิมะจะไม่หนาพอ แต่ถ้าเป็นอย่างนี้คงไม่ทำให้ผู้ใช้บริการในช่วงปลายปีคาบเกี่ยวไปถึงปีใหม่ผิดหวังแน่

เขาเปลี่ยนเสื้อผ้า ก่อนจะมุ่งหน้าไปยังสำนักงานบริหารซึ่งอยู่ที่ชั้นหนึ่งของโรงแรม มีทางเดินเชื่อมต่อกับห้องพักของคุราตะ

เมื่อไปถึงสำนักงาน เขาก็เห็นสีโนะ มาซาโอะกับทตสึมิ ยูตากะอยู่ที่นั่น ทั้งคู่สวมเสื้อแจ็กเก็ตพนักงานสีน้ำเงินเข้ม กางแผนทีรอไว้บนโต๊ะประชุมแล้ว พอเห็นคุราตะ พวกเขาก็กล่าวทักทายอรุณสวัสดิ์โดยพร้อมเพรียง

“อรุณสวัสดิ์ มากันแต่เช้าเลยนะ” คุราตะตอบพลางดูฝ่ามือเข้าด้วยกัน คงเพิ่งเปิดเครื่องทำความร้อนได้ไม่นาน อากาศภายในห้องจึงยังคงค่อนข้างเย็น “หิมะ เป็นไงบ้าง”

“ที่แฟมิลีคอร์ท หิมะหนาขึ้นรวดเดียวหกสิบเซนติเมตร ตั้งแต่เมื่อวานเลยครับ ผมว่าจะเริ่มจัดการให้เร็วขึ้นสักครึ่งชั่วโมง” ทตสึมิตอบ เขามีตำแหน่งเป็นหัวหน้าฝ่ายปรับพื้นที่ มีฝีมือคล่องแคล่วทั้งสกีกีและสโนว์บอร์ด การปรับสภาพพื้นที่ลานสกีคือหน้าที่ของเขา

คุราตะพยักหน้าแล้วมองไปทางสีโนะ เขาเป็นหัวหน้าฝ่ายดูแลระบบเคเบิลขนส่ง

“ฉันคิดว่าตั้งแต่วันนี้ไป จะเปิดใช้ลิฟต์ทุกตัว พนักงานดูแลพร้อมแล้วใช่ไหม”

“พร้อมครับ ตั้งแต่วันนี้มีพนักงานสี่คนคอยประจำการ

แล้ววันนี้จะมีมาเพิ่มอีกสี่คน ทั้งหมดทำงานเข้าหากันได้ดี คงไม่มี
ปัญหาติดขัดครับ”

“ทุกอย่างพร้อม”

“แน่นอนครับ” สึโนะตอบอย่างมั่นใจ

“โอเค ถ้าฉันให้หน่วยลาดตระเวนตรวจตราสักรอบ ถ้าไม่มี
ความเสี่ยงที่หิมะจะถล่มละก็ ให้ดำเนินการตามนั้นได้เลย”

ทัดสึมึกับสึโนะรับทราบ

ราวสองชั่วโมงหลังจากนั้น ลิฟต์ของลานชินงะสึโคเงิน
สกีรีสอร์ทก็เริ่มทยอยทำงานโดยเริ่มจากลิฟต์ที่นั่งของเนินหลัก
ก่อน แยกของโรงแรมต่างรีบแบกสกีและสโนว์บอร์ดออกไป เพื่อ
จะได้ฝากรอยไวนพื้นหิมะที่ยังไม่มีใครแตะต้อง ลานสกีกว้างใหญ่
ซึ่งอยู่ไม่ไกล คือจุดขายสำคัญของโรงแรมชินงะสึโคเงิน

ครุฑระดมโคตกันหนาวแล้วขึ้นนั่งในกระเช้าไฟฟ้าขนาด
แปดที่นั่ง ขึ้นสู่จุดสูงสุดที่สามร้อยห้าสิบเมตรได้ในเวลาสิบกว่านาที
จากสถานียอดเขา มีคอร์สแยกออกไปมากมาย และระหว่าง
กลางคอร์สก็มีลิฟต์อยู่หลายจุด นักสกีและสโนว์บอร์ดจึงเพลิดเพลิน
กับการเลือกเล่นเฉพาะคอร์สที่เหมาะสมกับทักษะหรือความชอบของ
ตัวเองได้

เขาแบบไบนากับหน้าต่างเพื่อมองลงไปยังลานสกี การ
ได้เห็นนักสกีและสโนว์บอร์ดในชุดสกีหลากสีสนุกสนานเต็มทีคือ
ความเพลิดเพลินยิ่งสำหรับเขา การควบคุมระบบเคเบิลขนส่งต้อง
ใส่ใจหลายเรื่อง และยังต้องรุ่นวายกับสภาพอากาศที่เปลี่ยนแปลง
อยู่เสมอ แต่เมื่อได้เห็นสีหน้าที่มีความสุขของผู้มาใช้บริการ ก็ทำให้

รู้สึกว่ ความเหน็ดเหนื่อยนั้นคุ้มค่าแล้ว

คราตะเข้าทำงานในบริษัทการท่องเที่ยวโคเซเมื่อสี่ปีก่อน บริษัทเพิ่งเข้ามาดำเนินธุรกิจรีสอร์ทก่อนหน้านี้ไม่นาน กิจกรรมที่โดดเด่นคือรีสอร์ทแห่งนี้เอง เดิมทีเป็นลานสกีที่บริหารแยกกัน โดยเทศบาลหลายแห่ง แต่บริษัทเข้าซื้อกิจการทั้งหมดมาปรับปรุงใหม่ และเปิดให้บริการอีกครั้งในชื่อชินเงสึโคเงินสกีรีสอร์ทบริหารงาน โดย บริษัทชินเงสึโคเงินโฮเทลแอนด์รีสอร์ท ซึ่งเป็นบริษัทลูกที่บริษัท การท่องเที่ยวโคเซถือหุ้นหนึ่งร้อยเปอร์เซ็นต์

ปีที่ห้าของการทำงาน คราตะก็ได้รับคำสั่งให้ไปปฏิบัติงานชั่วคราวที่บริษัทนั้น และแผนกที่สังกัดก็ไม่ใช่สำนักงานใหญ่ฝ่าย ธุรกิจโรงแรม แต่เป็นสำนักงานใหญ่ฝ่ายระบบเคเบิลขนส่ง ซึ่งรับผิดชอบการเดินลิฟต์และกระเช้าไฟฟ้า นับแต่นั้นมา ช่วงเดือน พฤศจิกายนไปจนถึงวันหยุดโกลเดนวีคในเดือนพฤษภาคม ซึ่งเป็น ช่วงที่กำลังจะเข้าสู่ฤดูหนาว เขาจะต้องมาทำงานที่นี่ทุกวัน

ด้วยเหตุนี้แม้ว่าจะอายุเลยสี่สิบไปแล้ว คราตะก็ยังไม่ได้ แต่งงาน เขาได้รับตำแหน่งผู้จัดการฝ่ายระบบเคเบิลขนส่งเมื่อหกปี ก่อน และได้รับตำแหน่งผู้รับผิดชอบด้านเทคนิคระบบเคเบิลขนส่ง ในคราวเดียวกัน นอกจากจะต้องดูแลการเดินลิฟต์และกระเช้าให้ ปลอดภัยแล้ว ยังมีความรับผิดชอบสูงรองจากประธานบริษัทและ สำนักงานบริหารฝ่ายระบบเคเบิลขนส่งเลยทีเดียว แน่นอนว่าไม่ใช่ แค่การดูแลเรื่องลิฟต์และกระเช้าเท่านั้น แต่การดูแลจัดการให้ ลานสกีทั้งหมดปลอดภัยและสะดวกสบายอยู่เสมอก็เป็นงานสำคัญ อย่างหนึ่งเช่นกัน

ตัวเขาเองไม่รู้ว่าจะต้องใช้ชีวิตแบบนี้ไปอีกนานแค่ไหน แต่
คาดว่าสักวันหนึ่งคงถึงเวลาที่ต้องย้ายไปทำงานที่อื่น เขามองเห็นว่า
จนกว่าจะถึงวันนั้น ขออย่าให้เกิดอุบัติเหตุร้ายแรงอะไรขึ้นเลย

“ขอถามสักหน่อยได้ไหมครับ”

จู่ๆ ชายคนหนึ่งก็เอ่ยทัก ดึงให้คุราตะออกจากภวังค์ นักสกี
ชายหญิงคู่หนึ่งนั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม แม้จะสวมแว่นกันลมอยู่จนดู
ไม่ออกว่าหน้าตาเป็นอย่างไร แต่จากความรู้สึกโดยรวมทำให้รู้ว่า
มีอายุแล้ว ทั้งสองสะพายเป้ไว้บนหลัง

“คุณเป็นพนักงานของรีสอร์ตหรือเปล่าครับ” ชายคนนั้นถาม
คงเพราะเห็นตราสัญลักษณ์ของสกีรีสอร์ตบนเสื้อกันหนาวคุราตะ

“ใช่ครับ มีอะไรหรือครับ” คุราตะยิ้มให้ เขาไม่ได้สวมแว่น
กันลมไว้ อีกฝ่ายจึงเห็นสีหน้าได้ชัดเจน

“โซนที่ซื้อไฮกุเก็ตลี อยู่ตรงไหนหรือครับ”

คุราตะอึดอัด เขาไม่อยากถูกถามเรื่องนี้ แต่จำเป็นต้องตอบ

“จากยอดเขา ยังต้องขึ้นไปอีกเล็กน้อยไปทางทิศเหนือ
นะครับ”

“ที่ว่าขึ้นไป หมายถึงเดินไปหรือครับ”

“ใช่ครับ”

ชายคนนั้นทำท่าคิด แล้วหันไปหาผู้หญิงที่นั่งข้างๆ “มีทาง
ไปที่แบบนั้นด้วยหรือ”

ฝ่ายหญิงเอียงคอเล็กน้อยราวกับจะบอกว่า ไม่รู้สิ

“แต่ฤดูกลนี้ยังไม่เปิดให้เข้าครับ” คุราตะบอก

“อ้อ งั้นหรือครับ แล้วมีเหตุผลอะไรถึงไม่เปิดหรือครับ”

“เอ่อ ก็เรื่องความปลอดภัยนี่ครับ การปรับปรุงก็เลยล่าช้า”

“หมายความว่ายังไม่ได้ตรวจสอบความปลอดภัยใช่ไหมครับ”

“ใช่แล้วละครับ ต้องขอภัยในความไม่สะดวก” คุณตะค่อมศีรษะ

“นั่นหรือครับ น่าเสียดายจริงๆ ผมได้ยินว่ามีลานสกีอื่นด้วย มาทั้งทีก็อยากลองเล่นกับภรรยาสองคนคุณะครับ”

“ถ้าเทียบกับที่นี่แล้ว ลานนั้นค่อนข้างแคบครับ แล้วหลังจากสไลด์ลงไปก็ต้องกลับไปที่นั่นอีก ไม่ค่อยสะดวกหรอกครับ”

“อ้อ” ฝ่ายหญิงส่งเสียงตอบ

“ถ้าอย่างนั้นอย่าไปดีกว่าไหม ถ้ากลับมาไม่ได้จะลำบากเอา”

“ก็คงไม่ถึงกับกลับมาไม่ได้หรอกน่า แต่เอาเถอะ ถ้ายังไม่ได้ตรวจสอบความปลอดภัยก็อย่าไปเลย” ชายคนนั้นพูด

คุณตะกล่าวขอโทษอีกครั้ง

กระเช้ามาถึงสถานียอดเขา คุณตะตามหลังคู่สามีภรรยาสูงอายุลงมา

“สวัสดิ์ครับ” พนักงานหนุ่มสังเกตเห็นเขาจึงกล่าวทักทาย

“หวัดดี มีอะไรผิดปกติไหม”

“ไม่มีครับ”

คุณตะพยักหน้า แล้วตรงไปยังทางออก คู่สามีภรรยาเมื่อคุณตะเดินอยู่หน้าเขา พอเห็นตัวยีสต์สกีที่ทั้งสองแบกอยู่ เขาก็ประหลาดใจ เพราะมันเป็นตัวยีสต์สำหรับเทเลมาร์กส์¹

¹ เทเลมาร์กส์ - การเล่นสกีแบบดั้งเดิมจากนอร์เวย์ โดยมีเพียงปลายรองเท้าที่ยึดติดกับสกีโดยไม่ยึดส้นเท้า

เขาเข้าใจแล้วว่าทำไมชายคนนั้นจึงสนใจโซนอื่น เทเลมาร์สก็แตกต่างจากอัลไพน์สกีทั่วไปตรงที่สั้นรองเท้าบูตจะไม่ยึดติดกับแผ่นสกี เช่นเดียวกับสกีครอสคันทรี่ที่ใช้แข่งชันระยะไกล และแน่นอนว่าวิธีการเล่นย่อมแตกต่างจากอัลไพน์สกีโดยสิ้นเชิงและเล่นค่อนข้างยาก แต่สะดวกเวลาเดินบนหิมะ ดังนั้นจุดแข็งของมันคือทำให้ลุยเข้าไปในพื้นที่ที่ไม่มีลิฟต์ได้ ชายคนนั้นคงอยากใช้จุดแข็งนี้เพื่อไปยังพื้นที่ที่ยังไม่เคยมีใครเข้าไปสำรวจมาก่อน

ด้านนอกสถานี มีนักสกีและสโนว์บอร์ดจำนวนมากกำลังสวมอุปกรณ์ของตนเอง นักสกีสามารถสวมอุปกรณ์ได้ง่ายๆ ในทำนอง แต่นักสโนว์บอร์ดส่วนใหญ่นั่งลงกับพื้น ช่วงที่เริ่มมีนักสโนว์บอร์ดเพิ่มขึ้น แรกๆ มีเสียงร้องเรียนจากนักสกีจำนวนมากว่าเกะกะขวางทาง จึงมีการจัดพื้นที่สำหรับสวมอุปกรณ์สโนว์บอร์ดเพื่อเลี่ยงปัญหา แต่ปัจจุบันกลับไม่ได้กำหนดพื้นที่ชัดเจน เพราะแม้ไม่มีป้ายบอก นักสโนว์บอร์ดก็ไปหลบมุมกันเองตามสะดวกอยู่แล้ว ทั้งยังเป็นกีดกันที่ค่อนข้างใหม่ การจะให้กีดกันและมารยาทลงตัวคงต้องใช้เวลา

ถึงอย่างนั้น ปัญหาที่ยังไม่ได้หมดไปเสียทีเดียว ผู้ให้บริการขาประจำรุ่นเก่าจำนวนไม่น้อยยังคงมองสโนว์บอร์ดเป็นศัตรู หลายคนมาคาดคั้นคราตะและลูกน้องว่าทำไมถึงไม่สั่งห้ามเล่น

เดิมทีลานสกีควรเป็นพื้นที่ของนักสกี เป็นสถานที่ที่สร้างขึ้นตามวัตถุประสงค์เพื่อให้พวกเขาได้สนุกกัน แต่ถ้ามีพวกวัยรุ่นนักสโนว์บอร์ดบุกเข้ามาเกะกะขวางทาง ย่อมทำให้นักสกีที่เล่นมาก่อนไม่พอใจ สโนว์บอร์ดนั้นมีการเคลื่อนไหวที่ในแบบที่นักสกี

คาดเดาไม่ได้ บวกกับพวกวัยรุ่นที่ไม่เคารพกฎของลานสกี คิดจะเล่นตรงไหนก็เล่นไม่สนใจอะไร ย่อมไม่แปลกที่เหล่านักสกีจะยิ่งพากันไม่พอใจ

ชินงะสึโคเง็นสกีรีสอร์ทยกเลิกข้อห้ามเล่นสโนว์บอร์ดไปเมื่อสิบปีก่อน และคาดการณ์ว่านักสกีจะต้องคัดค้าน แต่ที่ตัดสินใจเช่นนี้ ก็เป็นผลจากการเปรียบเทียบจำนวนนักสกีที่ลดลงกับจำนวนนักสโนว์บอร์ดที่มาเยือนหลังจากการยกเลิกข้อห้าม

การตัดสินใจนั้นถูกต้องหรือไม่ ความจริงแล้วคุราตะเองก็ไม่อาจรู้ได้ จริงอยู่ที่เมื่อยกเลิกข้อห้าม จำนวนผู้ใช้บริการเพิ่มขึ้นจริง เพราะหากไม่เป็นเช่นนั้นก็คงไม่สามารถดำเนินกิจการหลังจากนั้นมาได้จนถึงสิบปี

แต่ก็ยังมียุทธศาสตร์ว่า ไม่ได้เป็นเพียงมาตรการต่ออายุกิจการชั่วคราวเท่านั้นหรือ กระแสความนิยมในสโนว์บอร์ดไม่ได้มีขนาดใหญ่อย่างที่คาดการณ์และไม่ยืนยาวด้วย จำนวนผู้ใช้บริการที่มาเยือนชินงะสึโคเง็นสกีรีสอร์ทในหลายปีที่ผ่านมาก็ลดลงต่อเนื่อง

เขามองไปยังคู่สามีภรรยาที่ขึ้นกระเช้ามาด้วยกัน หลังจากทั้งสองสวมอุปกรณ์เสร็จก็เริ่มเล่นอย่างคล่องแคล่ว จังหวะเร็วใช้การองเข้าเพียงข้างเดียว เทคนิคเฉพาะตัวของเทเลมาร์กสกีนี้แสดงให้เห็นว่ามีประสบการณ์มานานพอตัว นักสกีคนอื่นๆ และแน่นอนว่าแม้แต่่นักสโนว์บอร์ดต่างมองพวกเขาเป็นตาเดียวอยู่ชั่วขณะ

ถ้ามีผู้ใช้บริการแบบคู่สามีภรรยาสูงวัยคู่นี้ ซึ่งกำลังสนุกสนานอยู่ตรงหน้าเพิ่มขึ้น การบริหารลานสกีก็ควรจะง่ายขึ้นบ้าง — คุราตะคิดขณะมองการเล่นที่ลื่นไหลของทั้งสอง

2

เงาสีน้ำตาลไหม้เคลื่อนที่ซอกแซกไปมาระหว่างต้นไม้ที่
คดเคี้ยว การสวมเสื้อกันหนาวสีไม่สะดุดตานี้คงไม่ใช่ความบังเอิญ

เงานั้นเปลี่ยนทิศทางไปกะทันหัน เหมือนกับรู้ตัวว่าถูกดักรอ
และไม่มีวีแววจะชะลอความเร็วลง คงคิดว่าจะหนีรอดไปได้

เนซึ โซเฮใช้ไม้สกีในการออกตัวอย่างอัลไพน์สกี เขาใช้ท่า
สเก็ตตั่ง²ขณะเคลื่อนตัวลงไปตามทางลาด เพื่อเพิ่มความเร็วขึ้น
เรื่อยๆ

นักสกีสวมชุดลายพรางลอดเชือกกันแล้วพุ่งออกมาจาก
เขตห้ามเข้า ฝีมือไม่เลวเลยทีเดียว สกีที่สวมอยู่นั้นดูเหมือนจะเป็น
คาร์พิงสกี³แบบหน้ากว้าง คงเข้ามาเพื่อสนุกกับหิมะใหม่ที่ทับถม
ลงมาตั้งแต่เมื่อคืน

เนซึพุ่งไปพลงคาบนกหวีดไว้ที่ปาก เขาไล่หลังอีกฝ่ายไป
แล้วเป่านกหวีดเต็มแรง เสียงนั้นแหลมสูงจนตัวเขาเองยังถึงกับ
หน้าเหยเก

ผู้ให้บริการโดยรอบเริ่มพากันหยุดด้วยความประหลาดใจ
การทำให้ตกเป็นจุดสนใจก็คือจุดประสงค์หนึ่งของการเป่านกหวีด
นักสกีที่อยู่เบื้องหน้ายังไม่ถอดใจ เหมือนตั้งใจแสดงความ

² ท่าสเก็ตตั่ง - การเคลื่อนที่บนสกีด้วยการถีบสกีสลับกัน คล้ายการเล่นสเก็ตน้ำแข็ง

³ คาร์พิงสกี - สกีที่ออกแบบมาเพื่อการเลี้ยวที่แม่นยำ มีรูปทรงคอคดช่วงกลางลำ

ตั้งต้นว่าใครจะยอมให้พวกหน่วยลาดตระเวนตามทันกัน

จังหวะที่อีกฝ่ายแทงไม้สกีนั่นเอง เนซึกิขึ้นไปชนาบข้าง
เขาหันไปมองหน้าอีกฝ่ายแล้วเป่านกหวีดเสียงดังอีกครั้ง

ใบหน้าของชายคนนั้นเหยเกออยู่หลังแว่นกันลม เขาชะลอ
ความเร็วลงคล้ายกับเริ่มหมดแรง และหยุดลงในที่สุด

“หนวหนูชะมัด รู้แล้วละน่า” เขาแทบตวาด ดูแล้วคงอายุสัก
ยี่สิบต้นๆ

“รู้แล้วเรื่องอะไร รู้ว่าตัวเองเสียสติจนระะ”

ชายหนุ่มเชิดหน้า

“พูดจาแบบนี้กับลูกค้า มันใช้ได้หรือ”

“พวกไม่ทำตามกฎไม่นับว่าเป็นลูกค้า” เนซึกิยื่นมือออกไป
“ต้องยึดบัตรขึ้นลิฟต์ กฎของเราเป็นอย่างนั้น ที่บุรุษขายบัตรก็มีป้าย
บอกไว้ชัดเจนแล้วใช่ไหม”

“บัตรเปิดอะไรไม่มีหรอก ฉันใช้บัตรขึ้นกระเช้าแบบใช้ได้
หลายรอบขึ้นมา”

“งั้นก็เอาบัตรนั้นมา”

“ไม่มี ใช้หมดไปแล้ว”

“อย่ามาโกหก”

“ก็มันจริงนี่ เดี๋ยวลงไปข้างล่างฉันก็จะกลับแล้ว แบบนั้นคง
ไม่มีปัญหาใช่ไหม”

“ฉันจำหน้านายได้แล้วนะ ขึ้นยังทำอีกก็อย่าหาว่าไม่เตือน”

“ฉันไม่มาเหยียบที่นี่เป็นครั้งที่สองอีกแน่”

ชายหนุ่มฮึดฮัด ก่อนจะออกตัวอีกครั้ง เขาพุ่งลงทางลาดไป

ด้วยความเร็วชนิดบ้าคลั่ง รวากับอยากจะไปให้พ้นหน้าเนซึให้เร็วที่สุด

“เนซึ”

เสียงร้องทักนั้นดังขึ้น พร้อมกับเสียงแหวกหิมะที่ได้ยินมาจากด้านหลัง พอเนซึหันไปก็เห็นฟูจิซากิ เอรุ่มองลงมา เธอเป็นหน่วยลาดตระเวนเหมือนกับเขา

“ไล่กวัดกันเสียยกใหญ่เชียว เขาเห็นกันหมดเลยละ”

“ช่างปะไร ลูกค้าคนอื่นจะได้รู้ว่าถ้าฝ่าฝืนกฎจะต้องเจอกับอะไร จริงไหม”

“เรื่องนั้นไม่เป็นไรหรอก แต่ถ้าเข้มงวดเกินไปจะกระทบชื่อเสียงของลานสกี เดี่ยวฝ่ายขายจะไม่พอใจอีก”

“ช่างสิ ขอแค่ไม่มีพวกชอบแหกกฎมาที่นี่ก็พอ”

“ถ้าได้ยินแบบนี้ คุณคุราตะคงจะเสียใจน่าดู”

“จะเสียใจทำไมล่ะ เขาเองยังพูดอยู่บ่อยๆ เลยว่า ความปลอดภัยของลูกค้าสำคัญที่สุด”

“ฉันหมายความว่า ถ้าลูกค้าไม่มา ความปลอดภัยก็ไม่มี ความหมาย”

“ฉันถึงบอกไงล่ะ ว่าไม่ต้องนับพวกแหกกฎเป็นลูกค้า”

ทันทีที่เนซึเบิกปาก เสียงชายคนหนึ่งพร้อมด้วยเสียงคลื่นแทรกก็ดังขึ้นจากวิทยุสื่อสาร

(ได้ยินไหม เรียกจากศูนย์)

เนซึหยิบวิทยุขึ้นมา

“เนซึพูด ได้ยินแล้ว”

(พบผู้บาดเจ็บบนไดนามิกคอร์ส เป็นนักสโนว์บอร์ดหญิง
ตอนนี้ศิโรบายาชิกำลังมุ่งหน้าไปด้วยสโนว์โมบิล คุณช่วยไปดูด้วย
ได้ไหม)

“ตอนนี้ผมอยู่ที่สาลอมคอร์ส⁴ จะไปเดี๋ยวนี้”

(รับทราบ ฝากดูแลที)

เนซึเก็บวิทยุเข้าที่ หันไปมองเอร์แล้วทำเสียงไม่พอใจ

“มีคนบาดเจ็บ ไม่รู้ไปทำพิเรนทร์ทำไหน”

“ที่นี้ก็เหมือนเนิร์สเซอร์วอกกับโรงเรียนอนุบาลนั่นละ” เอร์
จับไม้สกีให้มันอีกครั้ง “เหมือนมีแต่เด็กที่แค่จะเดินธรรมดาก็ยัง
ลำบากเลย จะไปโกรธคนพวกนั้นได้ยังไงกัน” พุดจบเธอก็เริ่ม
ออกตัว ทักชะการใช้ไม้สกีของเธอยอดเยี่ยมเช่นเคย

“โรงเรียนอนุบาลเหวอ ก็คงงั้น” เนซึพยักหน้า แล้วออกตัว
ตามไป

3

ห้องผู้จัดการฝ่ายระบบเคเบิลขนส่งอยู่ติดกับสำนักงาน
บริหาร เมื่อคราตะเคาะประตู เสียงทุ้มต่ำก็ดังตอบมา “เชิญ”
เขากล่าวขออนุญาตขณะเปิดประตู

มัดสึมียะ ทาดาอาากินั่งอยู่ที่โต๊ะทำงาน กำลังอ่านเอกสาร

⁴ สาลอม - การเล่นสกีหรือสโนว์บอร์ดที่ต้องเลี้ยวหลบหลักธงหรือเสา

บางอย่าง แวนตาสำหรับสายตายาวคาดอยู่บนดั่งจิ้งจอก แก้มที่ห้อย
ย้อยลงมาทำให้เขาดูเหมือนสุนัขบูลด็อกแก่ๆ

“ลิปต์เป็นยังไงบ้าง ตั้งแต่วันนี้ไป เริ่มเดินลิปต์เต็มอัตราแล้ว
ใช่ไหม” มัตสึมิยะถามแก้มกระเพื่อม

“ไม่มีปัญหาครับ เดินเครื่องได้เรียบร้อยดี”

มัตสึมิยะโบกมือด้วยท่าทางไม่พอใจกับคำตอบของคุราตะ

“ไม่ใช่เรื่องนั้น ฉันหมายถึงการใช้บริการของลูกค้า โดยเฉพาะ
ลิปต์ตัวหนึ่งที่นั่งสายที่สอง กับลิปต์สองที่นั่งสายหนึ่งนะ เมื่อกี้ฉัน
เพิ่งดูมา โหรงเหรงทั้งสองสายเลย แบบนี้ไม่ต้องเปิดก็ได้มั้ง”

“ไม่นะครับ ทำอย่างนั้นไม่ได้ เพราะถ้าไม่เปิดสองสายนี้
ลิปต์สองสายที่ลานสกีกลางจะแน่นเกินไป”

“ที่ว่าแน่น อย่างมากก็รอแค่ห้านาทีเองไม่ใช่หรอ”

“ก็จริงครับ แต่มีการร้องเรียนจากลูกค้าประจำว่าทำไมเรา
ไม่เปิดลิปต์สายอื่นด้วย”

มัตสึมิยะแบ่ปากที่เหี่ยวยุ่น

“ตอนยุคฟองสบู่ ลูกค้ายื่นขอเป็นชั่วโมงยังไหว อยากจะบอก
ว่าแค่ห้านาทีก็รอไม่ได้หรอไง”

“แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะครับ...” คุราตะแย้งเบาๆ ในใจ คิด
ว่าจะเอาไปเปรียบเทียบกับยุคฟองสบู่ได้ยังไงกัน

“เอาเถอะ เดี่ยววันนี้ฉันจะดูตัวเลขก่อนค่อยตัดสินใจว่า
ต่อจากนี้ไปจะเปิดหรือไม่ แต่ตอนนี้มีเรื่องด่วนกว่านั้นเข้ามา
นายรู้แล้วใช่ไหมว่า พรุ่งนี้จะมีคณะทัศนศึกษามาที่นี่นะ”

“ทราบแล้วครับ ถ้าจำไม่ผิดเป็นโรงเรียนมัธยมปลายจาก
จังหวัดนารา”

“จำนวนรวมสองร้อยแปดสิบสองคน อยู่ที่นี่สามวัน เราจะเปิดคลาสสอนสกีตั้งแต่วันมะรืนนี้เป็นเวลาสองวัน กำหนดคอร์สที่จะใช้สอนไว้หรือยัง”

“คิดไว้คร่าวๆ แล้วละครับ จะให้ใช้กรีนคอร์สสำหรับมือใหม่ ส่วนผู้ที่มีพื้นฐานเบื้องต้นและระดับกลางจะให้ใช้พื้นที่ส่วนหนึ่งของอะแท็กคอร์ส — ”

มัดสีมียะโบกมือตรงหน้าอีกครั้ง

“ให้ใช้โกลด์คอร์สกับซิลเวอร์คอร์ส”

เอ๊ะ คราตะประหลาดใจ

“ให้ทั้งสองคอร์สเลยเหวอครับ”

“ใช่แล้ว มีปัญหาอะไรหรือเปล่า”

“ปัญหาก็คือ... เอ่อ... ในแง่ความปลอดภัย ผมว่าควรจะแยกพื้นที่ที่นักเรียนเล่นออกจากลูกค้าทั่วไปดีกว่า หมายถึง อย่างเช่น ให้เช่าเหมาไปเลยดีที่สุดครับ”

มัดสีมียะเงยหน้าขึ้นมองด้วยความฉงน เขาตั้งแวงตาออกวางบนโต๊ะ

“แน่นอนว่าให้เช่าเหมา ตกลงไว้ว่าให้เหมาโกลด์คอร์สกับซิลเวอร์คอร์สไปเลย”

คราตะสะอึก

“หมายความว่าลูกค้าคนอื่นๆ จะเข้าพื้นที่สองคอร์สนั้นไม่ได้เหวอครับ”

“ก็ใช่นะสิ ในเมื่อเช่าเหมาเนี่ย ไม่ได้มีปัญหาอะไรไม่ใช่เหวอ เรายังมีคอร์สอื่นตั้งเยอะ”

“แต่ว่า สองคอร์สนั้นก็กินพื้นที่ลานสกีหลักไปหนึ่งในสาม
แล้วนะครับ โดยเฉพาะสำหรับมือใหม่ การห้ามผ่านซิลเวอร์คอร์ส
มันลำบากนะครับ”

มัดสึมิยะส่ายหน้าช้าๆ

“แค่ช่วงสิบโมงถึงบ่ายสองเอง ระหว่างนั้นให้อ้อมไปใช้ทาง
ในป่าเอา”

“ถ้าลูกค้าทั่วไปต้องไปผ่านทางแคบอย่างนั้นกันหมด จะ
แออัดมากนะครับ”

“ก็จัดการอย่าให้เกิดปัญหาแล้วกัน ฝากด้วยละ นี่เป็นเรื่อง
ที่ตัดสินใจแล้ว ถ้าไม่ดูแลลูกค้าประเภทนี้ให้ดี ต่อไปจะลำบาก”

คุราตะเม้มปาก ก้มหน้า ถึงมัดสึมิยะไม่พูดเขาก็รู้ดีอยู่แล้ว
ว่านี่คือการเปลี่ยนแปลงที่ไม่ฟังคำทัดทาน เพื่อรักษาแหล่งรายได้
ก่อนโตจากการทัศนศึกษา

“ฐานะของฉันมีแค่นั้น แล้วยายละ มีอะไรไหม”

“คือว่า... วันนี้มีลูกค้าถามเรื่องโซนไฮคุเก็ตสึครับ ว่าทำไม
ถึงยังปิดอยู่”

มัดสึมิยะหน้าตั้งขึ้นมาทันที

“บอกไปหรือเปล่านั้นเป็นปัญหาด้านความปลอดภัยนะ”

“ไม่ได้บอกชัดเจนขนาดนั้นครับ... ผมบอกไปว่ายังเตรียมการ
ไม่พร้อม”

“เรื่องโซนนั้นฉันปรึกษาผู้ใหญ่อยู่ รออีกหน่อยเถอะ ในเมื่อ
เคยเกิดอุบัติเหตุถึงขั้นนั้นมาแล้ว ถึงจะไม่ใช้ความผิดของเรา แต่ก็
ต้องระมัดระวังให้มากขึ้น”

“เรื่องนั้นผมทราบครับ”

“ความจริงมีเรื่องที่ยังไม่ได้บอกนาย คุณอิริเอะกับลูกจะมาที่นี่เร็วๆ นี้”

เมื่อได้ยินชื่อนั้น คราตะก็ใจหายวาบ

“คุณอิริเอะน่าจะเหวอครับ ที่ว่ามากับลูก หมายความว่าทตสึกิจะมายุ่งเหวอครับ”

มัตสึมิยะพยักหน้าชัด

“คุณอิริเอะติดต่อมา บอกว่ามีเรื่องที่ต้องคิด เลยตัดสินใจพาทตสึกิมาที่นี่ด้วย แน่نون เราตอบไปว่ายินดีต้อนรับ แล้วบอกทางฝ่ายโรงแรมไปว่าให้เตรียมห้องที่ดีที่สุดไว้ด้วย”

“เรื่องที่ต้องคิด หมายความว่ายังไงกันครับ”

“เรื่องนั้นต้องคุยกันก่อนถึงจะรู้ แต่ไม่ว่ายังไงก็ตาม ตอนที่สองพ่อลูกมาก็ไม่ต้องพยายามคิดว่าจะเปิดไชนั้นให้ได้หรอก เอาเป็นว่า นายช่วยดูแลสภาพความปลอดภัยในลานสกีให้ดีกว่า”

“ได้ครับ”

คราตะค้อมศีรษะและกำลังจะเดินออกจากห้อง ทันใดนั้นก็มีความประหลาดใจอย่างร้อนรนดังขึ้น มัตสึมิยะตอบไปว่าเข้ามาได้

คนที่เปิดประตูเข้ามาคือทตสึมิ ในมือมีกระดาษแผ่นหนึ่ง

“คุณคราตะอยู่ที่นี้เองเหวอครับ พอดีเลย”

“มีอะไร” มัตสึมิยะลุกขึ้น

ทตสึมิก้าวมาข้างหน้า

“ระหว่างที่อัปเดตโฮมเพจ มีอีเมลนี้เข้ามาครับ” เขาพูดแล้วยื่นกระดาษในมือให้มัตสึมิยะ

มัดสี่มียะหิบบ้วนขึ้นมาสวม ก่อนจะรับมาอ่าน เขาขมวดคิ้ว
แน่นขณะไล่สายตาไปตามตัวอักษร
ใบหน้านั้นตึงเครียดขึ้นในทันที

4

เสาล้มไปถึงสี่ต้น ตาข่ายบริเวณนั้นจมอยู่ใต้หิมะ และ
บางส่วนก็ยังขาดอีกด้วย ดูแล้วน่าจะเป็นการพุ่งชนที่แรงทีเดียว
อีกฟากของตาข่ายเป็นหิมะที่เพิ่งตกลงมาใหม่ ถ้าจมลงไป therein
แล้ว ก็คงลุกได้ยากเอากการ สิ่งที่ยืนยันได้ก็คือ หลุมที่ยุบเป็นแอ่ง
ขนาดใหญ่ แต่เพราะทางด้านหน้าเป็นป่า ถ้าไม่ล้มลงไปนั้นหิมะก็คง
พุ่งชนต้นไม้เข้าอย่างจังไปแล้ว

เนซึยกเสาทีล้มลงขึ้นมามาตั้งแล้วซึ่งตาข่ายเสียใหม่ ถึงมัน
จะขาดจนไม่น่าดู แต่ก็ยังต้องซิงกลับไปอยู่ดี การกั้นเขตห้ามเล่นสกี
ให้ชัดเจนเป็นหนึ่งในงานสำคัญของหน่วยลาดตระเวน ลานสกี
ในต่างประเทศจะถือว่าทั้งหมดเป็นความรับผิดชอบของผู้เล่นและ
ส่วนใหญ่ไม่กำหนดเขตห้ามเข้า แต่ในญี่ปุ่นเหตุผลแบบนั้นใช้ไม่ได้
หากเกิดอะไรขึ้น ฝ่ายลานสกีจะต้องเป็นฝ่ายรับผิดชอบเสมอ

ยังไ้ที่นี้ก็เป็นแค่โรงเรียนอนุบาลนี่ละ เนซึนึกถึงคำพูดของ
ฟูจิซากิ เอรุ

นักสโนว์บอร์ดหญิงที่บาดเจ็บที่ขาบนไดนามิกคอร์สถูกส่ง
ไปโรงพยาบาลในทันที ตามที่โรงพยาบาลติดต่อมาแจ้งว่า ไม่พบ

ความผิดปกติที่กระตุก เนื้และคนอื่นๆ จึงโล่งใจที่เจ้าตัวปลอดภัย

เมื่อตั้งรกรากลับเข้าที่แล้ว เขาหยิบไม้สกีและยึดสกีกับเท้าอีกครั้ง ดวงอาทิตย์เริ่มคล้อยต่ำ กระเช้าไฟฟ้าปิดให้บริการแล้ว ลิฟต์ที่ไม่อยู่ในส่วนลานสกีกลางคืนก็ทยอยกันหยุดทำงาน

ขณะที่กำลังจะออกตัว เขาเห็นอะไรบางอย่างเคลื่อนไหวอยู่ทางหางตา เนื้มองไปทางป่า ใครบางคนกำลังซอกแซกไปมาระหว่างต้นไม้ ดูจากลักษณะการเคลื่อนไหวแล้ว คงเป็นนักสโนว์บอร์ด

“ให้ตายเถอะ นี่ใกล้จะมีตอยู่แล้วนะ”

เนื้รีบตรงเข้าไปหา

หลังจากสไลด์ไปตามทางตรงราวสามร้อยเมตร เนื้ก็ข้ามรั้วกันเข้าไปในเขตห้ามเข้า เขามีประสบการณ์ลาดตระเวนมาห้าปี แต่เล่นสกีที่ลานแห่งนี้มาตั้งแต่เจ็ดขวบ เขารู้แน่ๆว่าจะต้องไปตัดกรอตรงไหน

เขาหยุดลงตรงบริเวณที่ต้นไม้ค่อนข้างโปร่ง มันเ็นใจว่าต้องโผล่มาตรงนี้แน่

ไม่นานนักสโนว์บอร์ดก็ปรากฏตัวตามคาด เขาสวมชุดสกีสีเข้ม เนื้คาบนกหวีด เป่าแล้วชูมือขึ้นข้างหนึ่ง

แต่นักสโนว์บอร์ดไม่ลดความเร็วลง และยังคงวิ่งตรงมาทางเนื้ เขาตั้งท่าระวัง เพราะรู้สึกว่อันตรายกำลังพุ่งเข้ามาตรงหน้า

แต่ในจังหวะที่เกือบจะชน นักสโนว์บอร์ดก็หักเลี้ยว ปาดหิมะพุ่งกระจายรดเนื้ตั้งแต่ศีรษะลงมา

“หน้อย ไอ้เนื้”

เขาปัดหิมะออกแล้วไล่ตามไป นักสโนว์บอร์ดลอดช่องว่าง

ระหว่างต้นไม้ไป เพราะหิมะบริเวณนั้นลึกและคงล่ำพองว่าสกี คงไล่ไม่ทัน จริงอยู่ว่าอาจไม่คล่องตัวเท่า แต่เนซึกิมั่นใจว่าเขารู้จักภูเขาสูงนี้ดียิ่งกว่าใคร ถึงจะสู้ด้วยความเร็วไม่ได้ ก็น่าจะไล่ทัน ด้วยการเลือกใช้เส้นทาง

แต่ถึงอย่างนั้นก็ตาม —

หมอนี่เล่นได้ไม่มีที่ติเลย เนซึกิรู้สึกชื่นชมในระหว่างที่ไล่ตามอยู่ข้างหลัง แม้จะหลบสิ่งกีดขวางที่เข้ามาเป็นระยะ แต่กลับไม่เสียสมดุลเลย ด้วยฝีมือระดับนี้ ไม่แปลกที่คิดว่าจะหนีหน่วยลาดตระเวนพ้น

เนซึกิลดจุดศูนย์ถ่วงลงและเพิ่มระดับความเร็วขึ้นมา มาถึงขั้นนี้แล้วจะปล่อยให้หนีไปไม่ได้

ทว่า ความเร็วของอีกฝ่ายกลับสูงกว่าและเริ่มทิ้งห่างออกไปทีละน้อย

แยละ หนีรอดไปจนได้ — เนซึกิกัดปาก

ในตอนนั้นเอง นักสโนว์บอร์ดซึ่งสไลด์ไปมาคล่องแคล่ว กลับเสียหลักกะทันหันเหมือนตีลังกาบนแทรมโพลีนก่อนจะล้มคะมำไปข้างหน้าอย่างจัง หิมะฟุ้งตลบ มองไม่เห็นอะไรไปชั่วขณะ

เนซึกิเลื่อนตัวเข้าใกล้อย่างระมัดระวัง เพราะคิดว่าอาจจะมีส่วนกีดขวางอะไรอยู่ตรงนั้น แต่เท่าที่เห็นคือไม่มี

บนพื้นหิมะมีหมวกไหมพรมกับแว่นกันลมตกอยู่ เนซึกิเก็บขึ้นมาแล้วเดินหน้าต่อ เมื่อเข้าใกล้ในระยะสิบเมตรก็เห็น นักสโนว์บอร์ดนอนอยู่กับพื้นไม่กระตุกกระดิกเลย

“เฮ้ เป็นอะไรี่เปล่า” เนซึกิร้องทัก คิดว่าเขาอาจได้รับบาดเจ็บ

ไม่ช้านักสโนว์บอร์ดก็ขยับตัวช้าๆ เขาเงยหน้าขึ้น บัดหิมะ
บนศีรษะออก เนื้สะดุ้ง เพราะเห็นว่าเขามีผมยาว

“ตกใจหมด ผู้หญิงห rokok เหรอเนี่ย” เนื้พูดขณะขยับเข้าใกล้
“บาดเจ็บรีเปล่า”

“ทานูกิ”

“โอ้”

“ทานูกิวิ่งตัดหน้า ฉันพยายามจะหลบเลยล้ม บัดโอ้ ทานูกิ
จะออกมาทำไมตอนนี้ก็ไม่รู้” นักสโนว์บอร์ดหญิงสับสนด้วยความ
เจ็บใจ หางตาที่ชี้ขึ้นกับริมฝีปากกว้างทำให้เธอดูเป็นคนดุดัน น่าจะ
อายุราวยี่สิบ

“ดูท่าจะไม่ได้รับบาดเจ็บละมั้ง” เนื้ยื่นหมวกไหมพรมกับ
แว่นกันลมให้ “เล่นอะไรอันตรายแบบนี้ไม่ดีนะครับ คุณลูกค้า”

เธอรับไปด้วยสีหน้าบึ้งตึง ก่อนจะปลดของใส่บัตรลิฟต์ออก
จากแขน

“พอใจรึยัง”

เนื้ส่ายหน้า

“นี่ไม่ใช่บัตรสำหรับลิฟต์เที่ยวกลางคืนนี่นะ ผมก็ไม่รู้จะยัด
ไปทำไม”

“จ้ะ จะให้ทำยังไงละ”

เนื้ถอนใจแล้วมองไปที่เธอ

“ถ้าคราวหน้าผมเจอคุณอีก จะถามชื่อที่อยู่เอาไปใส่ใน
แบล็กลิสต์”

“ติดแบล็กลิสต์แล้วไงละ หมายความว่าอย่ามาที่นี่อีกงั้นหรอ”

“ถ้าอยากมา ก็ทำตามกฎ ก็แค่นั้น”

เธอสวมหมวกและแว่นกันลมโดยไม่ตอบอะไร ก่อนจะลุกขึ้น
แล้วทำท่าจะออกตัว

“เดี๋ยวก่อน อย่าเพิ่งไป ตามผมมา”

แต่เธอไม่สนใจและออกตัวไป มุ่งหน้าไปทางพื้นที่ที่อนุญาต
ให้เล่น

เนซึ่ส่ายหน้าเบาๆ ขณะมองดูเธอจากไป

5

คุราตะย้ายไปยังห้องประชุมโรงแรมพร้อมด้วยทัตสึมิ
เขาเรียกสึโนะให้เข้าร่วมประชุมด้วย ฝ่ายโรงแรมมีนางางากิ
สำนักงานบริหารฝ่ายธุรกิจโรงแรมควบตำแหน่งผู้จัดการโรงแรม
มียาอุจิ ผู้จัดการฝ่ายธุรการ และซาตาเกะ ผู้จัดการฝ่ายขายอยู่กัน
พร้อมหน้า

หลังจากตึงเครียดครู่ใหญ่ นางางากิก็พูดขึ้น

“เป็นเรื่องเล่นตลกละมั้ง ดูยังไงก็ใช่”

“ผมก็คิดอย่างนั้นครับ แต่ว่า...”

“ว่าแต่ ท่านประธานจะว่ายังไงล่ะ” นางางากิยื่นมือไป
หยิบบุหรี่ พื้นที่ส่วนรวมแทบทุกจุดในโรงแรมห้ามสูบบุหรี่ แต่ใน
ห้องประชุมนี้ยังมีที่เี่ยบบุหรี่อยู่

คุราตะยื่นมือไปหยิบกระดาษขนาด A4 ที่อยู่บนโต๊ะ ทัตสึมิ

เป็นคนพิมพ์มา เขาเป็นคนดูแลเว็บไซต์ลานสกีแห่งนี้

คราตะไล่สายตาไปตามตัวอักษรที่อยู่ในหน้ากระดาษนั้น
อีกครั้ง เขาเข้าใจดีว่าทำไมนานางากิถึงอยากให้มันเป็นการก่อวิน
เพราะเนื้อหานั้นเป็นสิ่งที่คนสถิติไม่น่าจะเขียนได้

ถึงผู้เกี่ยวข้องของชินงะสีโคเง็นสกีรีสอร์ท — นั่นคือคำขึ้นต้น
และตามมาด้วยเนื้อความต่อไปนี้

ท่ามกลางสถานการณ์ที่ปริมาณหิมะลดลงทั่วโลก
จากผลกระทบของภาวะโลกร้อน แต่หิมะที่นี่กลับมีมากพอ
และคิดว่าพวกแกคงโล่งใจไปตามๆ กัน แต่ภาวะโลกร้อนก็
ยังดำเนินต่อไป ดังนั้นปัญหาของพวกแกยังไม่ได้รับการแก้ไข
ที่ต้นเหตุ

สิ่งที่หวังว่าจะไม่ลืมก็คือ พวกแกไม่ใช่ผู้เคราะห์ร้ายจาก
ภาวะโลกร้อนแต่เป็นตัวต้นเหตุของปัญหา พวกแกโค่นต้นไม้
ไปนับไม่ถ้วน จนกลายเป็นภูเขาหัวโล้น เปลี่ยนทิศทางการ
ทำลายสิ่งแวดล้อมเหล่านี้ทีละอย่างนี้เอง ที่ทำให้เกิด
สภาพอากาศแปรปรวนในระยะหลัง ดังนั้นการที่ต้องกังวล
แทบทุกปีว่าหิมะจะเพียงพอหรือไม่ ก็ถือว่าเป็นเวรกรรมของ
พวกแกเอง

แต่ผู้คนที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการทำลายสิ่งแวดล้อม
ครั้งใหญ่กลับถูกระดมชาติลงโทษในรูปของสภาพอากาศ
แปรปรวน ซึ่งไม่ยุติธรรมอย่างยิ่ง เพราะฉะนั้นจึงขอเรียกร้อง
ค่าชดเชยในสิ่งที่เกิดขึ้น

ภายในสามวัน ให้เตรียมเงินสามสิบล้านเยนไว้ เมื่อเตรียมพร้อมแล้วให้ผูกผ้าสีเหลืองที่มีความยาวไม่น้อยกว่าหนึ่งเมตรไว้กับหลังคาสถานีเชิงเขา โดยเราจะสังเกตการณ์ผ่านกล้องเว็บแคม ดังนั้นขอให้แน่ใจว่ากล้องและมอนิเตอร์พร้อมทำงาน

และจะบอกให้ว่า ถ้าไม่ทำตามนี้จะเกิดอะไรขึ้น

ลานสกีซึ่งเต็มไปด้วยหิมะมากพอที่พวกแกกำลังเพลิดเพลินอยู่นั้นมีระเบิดพร้อมตัวตั้งเวลาติดตั้งไว้ เราลอบเข้าไปติดตั้งไว้ตั้งแต่ช่วงที่หิมะยังไม่ตก และสั่งให้ตัวตั้งเวลาทำงานจากระยะไกลได้ ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนหรือเมื่อไรก็ตาม ส่วนขนาดระเบิดนั้นขอให้จินตนาการกันเอาเอง แต่ขอยืนยันว่าไม่ใช่ของกระจอกแบบที่หน่วยลาดตระเวนใช้เพื่อจัดการหิมะถล่มแน่นอน คงไม่ต้องสาธยายให้มากความ ว่าถ้าเกิดการระเบิดขึ้น นักสกีและสโนว์บอร์ดที่อยู่บริเวณนั้นจะเป็นอย่างไร

หากผ่านไปสามวันแล้วยังไม่มีคำตอบ เราจะถือว่าการเจรจาถูกยกเลิกและจะสั่งการให้ตัวตั้งเวลาทำงานขบอบไว้ก่อนว่า เมื่อเริ่มทำงานแล้วจะไม่สามารถย้อนกลับไปได้แก้ไขได้ และเราก็ไม่มีวิธีหยุดมันเช่นกัน

กรณีที่เราตรวจสอบก็จะถือว่าการเจรจาถูกยกเลิกเช่นกัน นอกจากนี้ระเบิดถูกออกแบบมาให้ไม่ระเบิดจากการทำงานของขอรถอัดหิมะ แต่ถ้าใช้รถตักดินขุดส่งเดช เราก็ไม่รับประกันว่าจะเกิดอะไรขึ้น

เราเตรียมการรอบคอบมาตั้งแต่ก่อนหิมะจะตก ถ้าคิดว่าเป็นเพียงคำขู่ ก็ลองไปขุดตรงจุดที่อยู่ห่างจากเสาเหล็กต้นที่สิบสองของลิฟต์สองที่นั่งหมายเลขสี่ไปทางทิศตะวันออกห้าเมตรดู เมื่อเห็นข้อความที่ฝังไว้ตรงนั้นแล้ว คงจะได้รู้ซึ่งถึงความสามารถในการทำงานของเรา เราจะรอคำตอบ และขอบอกว่าการตอบกลับอีเมลนี้ไม่ได้ทำให้ข้อความส่งมาถึงเรา

จาก ผู้ฝังศพ

คุราตะถอนใจโดยไม่รู้ตัว เขาอยากคิดว่าเป็นเรื่องล้อเล่นของพวกพิเรนทร์ แต่เมื่ออ่านแล้วชวนให้ขนลุก ข้อความที่เรียบง่ายนั้นกลับสื่อถึงความมั่นใจของคนร้ายยิ่งขึ้น

“มันเขียนว่าเตรียมการไว้ตั้งแต่ก่อนหิมะตก ว่าแต่มันเป็นช่วงไหนกันแน่” ซาตาเกะผู้มีผมขาวโพลนถามขึ้นลอยๆ

“ผมคิดว่าอาจจะเป็นช่วงต้นเดือนธันวาคม” คุราตะตอบ “หมายถึงถ้ามีระเบิดอยู่จริงนะครับ”

“ทำไมถึงคิดอย่างนั้น”

“ผมลองคิดตามความรู้สึกของคนร้าย คนร้ายย่อมอยากريبลงมือตั้งแต่เนิ่นๆ เพราะไม่รู้ว่หิมะจะเริ่มตกเมื่อไหร่ แต่ถ้าหลังจากลงมือไปแล้วหิมะยังไม่ตกเสียที ก็เสี่ยงจะถูกจับได้เสียก่อน ฤดูกาลนี้มีการพยากรณ์ว่าหิมะจะตกในสัปดาห์ที่สองของเดือนธันวาคมแล้วก็เป็นไปตามนั้นจริงๆ หลังจากนั้นก็มีช่วงหนึ่งที่ปริมาณ

หิมะที่ทับถมลงมาลดลงไปบ้าง แต่ในที่สุดก็ปกคลุมพื้นดินจนมิด และเปิดให้บริการได้ราบรื่น ดังนั้นสำหรับคนร้ายแล้ว ช่วงเวลา ก่อนหิมะจะตกลงมาครั้งแรกคือจังหวะที่เหมาะสมที่สุดแน่นอนครับ” ซาตาเกะพยักหน้าทั้งที่ยังเครียด

“มันก็จริง เราตั้งใจที่หิมะตก แต่พวกคนร้ายก็เฝ้าอยู่ เหมือนกันงั้นสิ”

“อย่าพูดอย่างนั้นได้ไหม ยังไม่แน่ใจเลยว่ามันฝังระเบิดไว้จริง” นากางากิปรามอย่างหงุดหงิด

“จริงด้วย ขอโทษครับ” ซาตาเกะก้มศีรษะหงอกของเขา

“เอามาดูอีกทีซี” นากางากิยื่นมือมาทางคุราตะ

นากางากิอ่านจดหมายชูอีกครั้ง แล้วทำเสียงไม่พอใจ

“ดูยังไงก็เป็นการก่อวินาศกรรม แต่ก็ยังอุตส่าห์โยนเหตุผลเข้าข้างตัวเองจนได้ เรื่องที่บอกว่าลานสกีเป็นต้นเหตุของภาวะโลกร้อนอะไรนั้น ฉันไม่เคยได้ยินมาก่อน อีกอย่างหมอนี่พูดว่าตัวเองไม่ได้เกี่ยวข้องกับการทำลายสิ่งแวดล้อม แต่ทุกคนก็เป็นต้นเหตุกันไม่มากก็น้อยอยู่แล้ว มีเธอคนที่ไม่ขับรถ หรือแม้แต่ไฟฟ้าเองว่ากันตามตรงก็มาจากน้ำมันทั้งนั้น”

มีอายุจิบซาตาเกะพยักหน้ากับคำพูดของผู้บริหาร แต่คุราตะไม่ได้เห็นด้วยอย่างเต็มที่นัก การทำลายสิ่งแวดล้อมเพื่อสร้างสกีรีสอร์ทเป็นความจริงตามสามัญสำนึก เพราะฉะนั้นหากเลิกกิจการ ก็มีหน้าที่ต้องฟื้นฟูให้กลับสู่สภาพเดิม

“นายบอกว่ามันส่งข้อความมาทางอีเมลใช่ไหม แล้วรู้ไหมว่าส่งมาจากไหน” นากางากิถามทัดสิมิ

ทัตสึมิตอบทั้งที่นั่งหลังตรงแน่น

“ถ้าแจ้งตำรวจ ก็คงจะสืบได้ครับ”

นางางากิหน้าเปลี่ยนสีทันที

“แจ้งตำรวจอะไระ นายสืบเองไม่ได้หรอ”

ทัตสึมิทำคิ้วตก คร้านจะอธิบาย

“คืออย่างนี้นะครับ กรณีของอีเมลจะมีบริษัทที่ทำหน้าที่เป็น
ตัวกลางอยู่ ถ้าสอบถามไปที่นั่นก็ได้ครับ แต่ติดปัญหาเรื่องการ
ละเมิดความเป็นส่วนตัว ถ้าไม่มีหมายจากตำรวจ เขาก็จะไม่ให้
ข้อมูลครับ”

“...จึ้นอะไระ” ไม่แนชัดว่าเขาเข้าใจหรือไม่ แต่ดูท่าทาง
นางางากิจะยอมรับ

“เราจะแจ้งตำรวจเมื่อไหร่ครับ” ครุฑตะถาม “ผมว่าเรื่อง
แบบนี้ควรแจ้งให้เร็วที่สุด”

นางางากิดับบุหรี ก่อนจะเหลือบมองครุฑตะ

“อย่าเพิ่ง บอกแล้วไงว่าให้ท่านประธานตัดสินใจก่อน”

ครุฑตะรับคำเบาๆ แล้วหลุบตาลง ตอนนี้มัตสึมียะคงกำลัง
โทรศัพท์แจ้งประธานอยู่ สำนักงานใหญ่บริษัทชินงะสึโคเง็นโฮเต็ล
แอนดริสส์รออยู่ที่โตเกียว โดยปกติคาเกอิ จุนอิจิโร ประธานบริษัท
จะอยู่ที่นั่น เขายังเป็นกรรมการบริหารของบริษัทการท่องเที่ยว
โคเซดัว

ครุฑตะทบทวนข้อความในจดหมายขุ่นในใจ เนื้อหานั้นทำให้เกิด
ความลังเลที่จะแจ้งความ แต่กรณีนี้เขาคิดว่าอย่างไรก็ควร
ติดต่อตำรวจ อธิบายสถานการณ์ให้ผู้ให้บริการฟัง หลังจากอพยพ

ไปยังสถานที่ปลอดภัย แล้วให้ตำรวจเข้ามาตรวจสอบ บางที่อาจจะต้องเรียกผู้เชี่ยวชาญด้านวัตถุระเบิดมาด้วย ถ้าทำถึงขั้นนั้น ต่อให้คนร้ายกดระเบิดจริงก็จะมีผู้บาดเจ็บหรือเสียชีวิต และทางสก็ร์สอ์ตก็ไม่ต้องรับผิดชอบใดๆ

แต่ภาพลักษณ์เสียหายนั้นคงหลีกเลี่ยงไม่ได้ จำนวนผู้ใช้บริการที่ลดลงอยู่แล้ว คงจะลดลงไปอีกแน่นอน

เหตุที่นาทางากิดูไม่กระตือรือร้นกับการแจ้งตำรวจ อาจเพราะกำลังคำนวณเรื่องพวกนี้อยู่นั่นเอง

สามสิบล้านเยนนั่นแหละ —

เป็นเงินจำนวนมากก็จริง แต่ขอเรียกร้องสำหรับเหตุการณ์ลักษณะนี้ถือว่าไม่มากเลย และถ้าจะข่มขู่บริษัททั้งที่ ต่อให้เรียกเงินหลักร้อยล้านก็ยังไม่แปลก

คุราตะคิดว่า นี่อาจเป็นความตั้งใจที่จะบีบให้ซึ่งนำหน้าระหว่างความเสียหายต่อภาพลักษณ์จากการแจ้งตำรวจ ถ้าเช่นนั้นจำนวนเงินที่เรียกร้องก็ถือว่าสมน้ำสมเนื้อ

ขณะที่เขาเหม่อคิด จู่ๆ ประตูก็เปิดออก มัตสึมิยะเดินเข้ามา หน้าผากเขามีเหงื่อซึม

“แจ้งประธานแล้วหรือ” นาทางากิถาม

มัตสึมิยะพยักหน้าขณะนั่งลง

“ตกใจน่าดูเลยละ ระดับท่านประธานก็ยังทำอะไรไม่ถูกขึ้นมาเหมือนกันนะครับเนี่ย” มัตสึมิยะพูดกับนาทางากิอย่างสุภาพ คงเพราะเขาอายุห่างกันสองปี

“แล้ว ท่านว่ายังไง”

มัดสีมียะยกมือขึ้นกอดอก ก่อนตอบคำถามของนาทางากิ

“บอกว่า ให้รอดูสถานการณ์สักพักก่อนครับ”

“ดูสถานการณ์ หมายความว่ายังไง”

“ก็คือว่า” มัดสีมียะชี้ไปที่กระดานบนโต๊ะ “คนร้ายก็เขียนไว้
นี่ครับว่าถ้าคิดว่าเป็นการข่มขู่ก็ให้ไปชุดที่เสาเหล็กข้างลิฟต์ดู
ถ้าชุดแล้วคว่ำมีอะไรอยู่ตรงนั้นไหม ก็ค่อยคิดกันอีกทีครับ”

นาทางากิยกมือขึ้นถูหน้า แล้วเท้าคางค้างอยู่อย่างนั้น

“อ่า ในสถานการณ์แบบนี้ ก็คงต้องเป็นอย่างนั้นละ”

“ถ้ารู้ผลแล้ว ท่านประธานก็จะมาที่นี่ครับ”

“ทางสำนักงานใหญ่รู้เรื่องหรือเปล่า”

คำว่า ‘สำนักงานใหญ่’ ของนาทางากิคงหมายถึงบริษัท
การท่องเที่ยวโคเซ

มัดสีมียะส่ายหน้า

“ตอนนี้ยังไม่ได้แจ้งครับ แล้วยังสงสัยที่ว่าห้ามแพรงพราย
ให้ใครรู้ยกเว้นคนที่จำเป็นเท่านั้น”

“ยังมีใครอีกไหมที่รู้เรื่องนี้” นาทางากิมองหน้าคุราตะกับ
มัดสีมิลลับกันไปมา

“ไม่มีแน่ครับ” มัดสีมิตอบ “หลังจากได้รับอีเมล ผมก็มาหา
ผู้อำนวยการทันที”

“ถ้างั้นก็ดีแล้ว ถ้าไม่ได้รับอนุญาตจากฉันหรือคุณมัดสีมียะ
ห้ามเล่าเรื่องนี้ให้ใครฟัง เข้าใจตรงกันนะ”

“เอ่อ...” คุราตะแทรกขึ้น “แล้วเรื่องแจ้งตำรวจล่ะครับ”

มัดสีมียะหันมาด้วยสายตาแข็งกระด้าง

“ฉันเพิ่งออกไปใช้ใหม่ ว่าจะชุดตรงจุดที่คนร้ายบอกก่อน แล้วค่อยว่ากัน”

“หมายความว่ายังไม่แจ้งตำรวจหรือครับ”

“ใช่”

“แล้วจะทำยังไงกับลูกค้าครับ”

“ลูกค้า ลูกค้าทำไมหรือ”

เมื่อเห็นสีหน้ามัตสึมิยะที่ถามด้วยความฉงน คราตะก็ตะลึง อยู่ในใจกับความไม่รู้ร้อนรุ่มหนาวของเขา สำนักงานบริหารฝ่ายระบบเคเบิลขนส่ง คือผู้รับผิดชอบสูงสุดด้านความปลอดภัยของสถานีรถไฟแห่งนี้ เป็นตำแหน่งที่ต้องคำนึงถึงความปลอดภัยของผู้ใช้บริการมากกว่าใครทั้งหมดด้วยซ้ำ

“กรณีรถไฟชินคันเซ็น ถ้ามีโทรศัพท์ขู่วางระเบิด ก็จะต้องให้ผู้โดยสารลงสถานีที่ใกล้ที่สุดก่อน จากนั้นตรวจค้นภายในขบวนรถไฟอย่างละเอียดถ้าแน่ใจว่าไม่มีสิ่งผิดปกติ ถึงจะให้ผู้โดยสารกลับขึ้นรถและเดินรถต่อถ้ายึดตามตัวอย่างนั้น กรณีนี้ก็ไม่ควรให้ลูกค้าเข้าไปในลานสกีจนกว่าจะแน่ใจว่าเป็นแค่การก่อวินาศกรรม”

ขณะที่คราตะพูด มัตสึมิยะก็แสดงสีหน้าไม่พอใจ ส่วนนาากางากิก็เบิกปาก

“เอารถไฟชินคันเซ็นมาเทียบกับสถานีรถไฟได้ยังไง” มัตสึมิยะพูด “นั่นเป็นแค่พาหนะ การตรวจสอบใช้เวลาไม่นานก็เสร็จ แต่ที่นี่ไม่เหมือนกัน จะให้ตรวจยังไงที่ไม่มีสิ่งที่น่าสงสัยถูกฝังอยู่”

“ก็เพราะตรวจไม่ได้ไงครับ ถึงควรปิดไปก่อนจนกว่าจะรู้ — ”

“คราตะ” นาากางากิแทรก “นายคงไม่เคยเจอเรื่องแบบนี้

ถ้าทำธุรกิจบริการมานานพอก็จะเจอการข่มขู่ไร้สาระอย่างนี้ เหมือนรถไฟชินคันเซ็นที่นายยกตัวอย่างนั้นแหละ แต่ส่วนใหญ่เป็นแค่การก่อกวนที่ชั่วร้าย อย่างรถไฟชินคันเซ็นเองก็ไม่เคยได้ยินว่ามีระเบิดจริงๆ ไซ้ใหม่ละ สิ่งสำคัญเวลาเจอการก่อกวนแบบนี้คือไม่ตอบสนองไวเกินไปและแสดงท่าทีหนักแน่น ตอนนี้อั้วรับร้อน ปีตรัสออร์ต ก็มีแต่จะทำให้คนร้ายได้ใจ ถ้าขึ้นทำแบบนี้ เดี่ยวจะมีพวกเลียนแบบตามมาแล้วจะยิ่งลำบากกว่าเดิม”

“อีกอย่างนะ” มัตสึมิยะรีบพูดเสริม “ต่อให้ไม่ใช่การก่อกวน แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า จะระเบิดทันที ยังมีเวลาอีกสามวัน ระหว่างนั้นก็คิดหาทางกันไปสิ ว่าไหม”

คุราตะไม่ตอบ ได้แต่จ้องไปที่โต๊ะ ไม่รู้ว่ามัตสึมิยะตีความเรื่องนี้ว่าอย่างไร เพราะเขายังคงพูดต่อไปอย่างสบายใจ

“อืม ฉันเข้าใจนะว่านายเป็นผู้รับผิดชอบหน้าที่ย่อมไม่สบายใจแต่ผู้รับผิดชอบตัวจริงคือฉันกับท่านประธาน ดังนั้นอย่ากังวลเกินไปแค่ทำงานของนายไปตามปกติก็พอ”

คุราตะพยักหน้าเบาๆ ด้วยจำเป็นต้องตอบอะไรสักอย่าง จะให้ทำงานตามปกติในลานสกีที่อาจมีระเบิดฝังอยู่ได้ยังไง — เขาอยากไว้อย่างนั้น

คุราตะเก็บความคิดนั้นเอาไว้ แล้วเงยหน้าขึ้น

“ถึงจะมีคำสั่งว่าห้ามบอกใครทั้งนั้น แต่มีคนที่จะต้องบอกครับ ขออนุญาตได้ไหมครับ” เขาถามพลางมองนาทางากิกับมัตสึมิยะ

มัตสึมิยะขมวดคิ้ว “บอกใคร”

คุราตะมองตาเขาแล้วตอบ “หน่วยลาดตระเวนครับ”
 มัตสึมิยะหันไปมองหน้านางางากิ คุราตะพูดต่อไป
 “พวกเขา คือคนที่รู้จักภูเขาสูงนี้ดีที่สุด ต่อจากนี้ไม่ว่าจะทำ
 อะไรเราต้องอาศัยพวกเขา การปิดบังพวกเขาจะแก้ปัญหานี้ไม่ได้
 ครับ”

6

เนซึเคลื่อนตัวลงทางลาดชันๆ ในท่าโบเกน⁵ พลังกวาด
 สายตาไปรอบๆ เวลาผ่านไปราวยี่สิบนาทีกหลังจากปิดให้บริการ
 รอบกลางคืนไฟส่องสว่างจะยังเปิดต่อไปอีกครู่ใหญ่ เพราะถ้ามี
 ผู้ใช้บริการที่ล้มแล้วลุกไม่ขึ้นตกค้างอยู่ก็จะเป็นเรื่องได้

แต่คืนนี้ไม่มีอะไรน่าห่วงเช่นเคย พอลงมาถึงด้านล่าง เขาก็
 ทักพนักงานที่กำลังดูแลความเรียบร้อยของลิฟต์หลังปิดบริการ
 แล้วตรงไปยังห้องประจำการหน่วยลาดตระเวนซึ่งเป็นตึกขนาดเล็ก
 สองชั้นตั้งอยู่ข้างโรงแรม ชั้นหนึ่งเป็นห้องประจำการ ส่วนชั้นสอง
 คือสำนักงานของฝ่ายโรงเรียนสอนสกี

สกีรีสอร์ทนี้มีหน่วยลาดตระเวนยี่สิบคน เมื่อเนซึเข้าไปใน
 ห้องประจำการก็พบว่าส่วนใหญ่กลับจากการปฏิบัติงานแล้ว

“เรียบร้อยแล้วเหวอ” เอรูร้องทักขณะเก็บอุปกรณ์

⁵ โบเกน – ท่าสกีใช้สำหรับชะลอความเร็ว ควบคุมทิศทาง หรือเลี้ยว โดยลักษณะวาง
 ปลายสกีชี้เข้าหากัน

“เรียบร้อยดี กลับมากันครบหรือยัง”

“ขาดแต่คิรินะ มีลูกค้าทำถุงมือตกจากลิฟต์ เขาเลยไปหาอยู่”

คิริที่ว่า หมายถึงคิริบายาชิ ยูซุเกะ เป็นพนักงานหน้าใหม่ที่เพิ่งเข้ามาในหน่วยลาดตระเวนปีนเอง ฝีมือการเล่นสกีเป็นเยี่ยมไม่ว่าจะมีเรื่องจุกจิกอะไร ก็จะโยนไปให้เขาทำตลอด

“ถ้าฉันคงจะเหนื่อยน่าดู” เนซึนั่งลงบนเก้าอี้แล้วถอดรองเท้าบูตออก ความรู้สึกสบายเมื่อเท้าที่ถูกบีบรัดได้ผ่อนคลายเป็นความรู้สึกที่พิเศษเสมอ

โทรศัพท์บนโต๊ะทำงานดังขึ้น เป็นสายจากภายใน เอรุกะหูโทรศัพท์

“หน่วยลาดตระเวนคะ... อ่า สวัสดีคะ... คะ รอสักครู่ค่ะ”
เธอยื่นหูโทรศัพท์ให้เนซึ “จากคุณคราตะ”

เนซึพยักหน้าแล้วรับสาย

“ครับ เนซึพูดครับ”

(อ้อ... โทษที่ที่รบกวนเวลานะ)

“ไม่เป็นไรครับ เพิ่งตรวจรอบสุดท้ายเสร็จพอดีครับ”

(ขอบใจนะ ฉันมีเรื่องต้องคุยกับนาย ช่วยมาที่ห้องผู้อำนวยการตอนนี้เลยได้ไหม)

“ได้ครับ”

(โทษทีนะ ฉันจะรอ)

พูดจบคราตะก็วางสาย เนซึมองหูโทรศัพท์ในมือแล้วคิดสงสัย

“มีอะไรเหรอ” เอรุกาม

“ไม่รู้สิ เขาบอกให้ไปพบที่ห้องผู้อำนวยการ”

“ห้องผู้อำนวยการ คุณมัตสึมิยะพูดอะไรแปลกๆ อีกแล้วหรอ”

เรื่องที่มัตสึมิยะคิดถึงแต่การประหยัดค่าใช้จ่าย และมักจะโยนงานยากมาให้คุราตะเป็นครั้งคราวนั้น เป็นเรื่องที่คนที่เคยทำงานในสกีรีสอร์ทนี้ต่างรู้ดี แม้แต่จำนวนสมาชิกหน่วยลาดตระเวนที่ลดลงไปมาก ก็เป็นความคิดของมัตสึมิยะ

“ไม่รู้สิ ไปฟังก่อนก็แล้วกัน”

หลังจากเก็บอุปกรณ์หน่วยลาดตระเวนกลับเข้าที่ เนซึก็ออกจากห้องประจำการ

เขาเดินผ่านประตูสำหรับพนักงานและตรงไปยังสำนักงานบริหารฝ่ายระบบเคเบิลขนส่ง ก่อนถึงห้องนั้นเป็นสำนักงานบริหารเมื่อชะโงกหน้าต่างก็เห็นสีโนะ หัวหน้าฝ่ายดูแลระบบเคเบิลขนส่ง และทัตสึมิ หัวหน้าฝ่ายปรับพื้นที่ กำลังคุยกระซิบกระซาบกันอยู่ ทั้งสองปราศจากรอยยิ้ม ทั้งที่งานวันนั้นจบลงอย่างราบรื่นแล้วและเป็นเวลาที่ถ้าจะพูดคุยเล่นกันบ้างก็ไม่แปลก

เนซึลองเอ่ยทัก ทั้งสองสะดุ้งเล็กน้อยแล้วหันมา

“มีอะไร” สีโนะถาม สีหน้าเขาไม่ผ่อนคลายเลย

“เกิดอะไรขึ้นหรอครับ” เนซึถาม

สีโนะมองหน้าทัตสึมิ ก่อนจะหันกลับมามองเนซึ

“ถามทำไม”

“เปล่าครับ พอที่คุณคุราตะเรียกผมให้มาที่ห้องผู้อำนวยการ ก็เลยคิดว่าคุณสองคนคงจะรู้เรื่องแล้วนะครับ”

สีโนะกับทัตสึมิมองหน้ากันอีกรอบ ท่าทางดูผิดปกติอย่างเห็นได้ชัด

“เกิดอะไรขึ้นเหรอครับ” เนซึถามอีกครั้ง

สีโนะกัดปาก

“เดี๋ยวก็รู้เอง คุณครุฑตะคงจะอธิบายให้ฟัง เรารู้เรื่องแล้ว
แต่จะเล่าก่อนไม่ได้”

ทตสึมิที่อยู่ข้างกันมีสีหน้าอึดอัด เนซึรับรู้ได้ว่าอุณหภูมิ
ร่างกายสูงขึ้น เห็นที่จะเกิดเรื่องใหญ่ขึ้นแล้ว

“ได้ครับ ถ้าฉัน ขอตัวก่อนนะครับ” เขาค้อมศีรษะแล้ว
เดินออกจากห้องไป

เนซึยืนอยู่หน้าห้องผู้อำนวยการซึ่งอยู่ถัดไป ในหัวเขา
จินตนาการไปต่างๆ นานา หรือจะเกิดอุบัติเหตุร้ายแรงขึ้น หรือ
เสียงว่าจะเกิด และถ้าเป็นเรื่องที่เกิดจากความบกพร่องของ
สกีรีสอร์ต ก็พอจะเข้าใจทำไมสีโนะและทตสึมิถึงได้มีสีหน้า
เคร่งเครียดนัก

เนซึสูดหายใจลึกก่อนจะเคาะประตู

“เข้ามา” เสียงครุฑตะดังขึ้น

เนซึเอ่ยขออนุญาตพลางเปิดประตู ผู้อำนวยการมัดสึมียะ
ไม่อยู่ในนั้น ครุฑตะนั่งอยู่หลังโต๊ะทำงาน

“โทษที่ที่เรียกมากะทันหัน”

“ไม่เป็นไรครับ ว่าแต่... มีเรื่องอะไรเหรอครับ” เนซึถาม

ครุฑตะก้มหน้าเหมือนลังเล ความร้อนรนบางอย่างฉายออกมา
เช่นเดียวกับสีโนะและทตสึมิ

ครุฑตะเงยหน้าขึ้น แววดาของเขาแข็งกร้าว ซึ่งแปลกสำหรับ
คนอ่อนโยนอย่างเขา

“เรื่องที่จะพูดต่อจากนี้ นายรับปากได้ไหมว่าจะไม่บอกใคร
เด็ดขาด” น้ำเสียงเขาแข็งกร้าวไม่ต่างจากสายตา

เนซึกิกลืนน้ำลาย ดูท่าจะเกิดเหตุฉุกเฉินขึ้นมาจริงๆ

“ได้ครับ” เขาพยักหน้า

คุราตะเปิดลิ้นชักโต๊ะ หยิบกระดาษแผ่นหนึ่งออกมา

“อ่านเองจะเข้าใจเร็วกว่ามาอธิบาย คิดว่าต่อให้เป็นนาย
ก็ต้องตกใจแน่”

เนซึกิรับกระดาษแผ่นนั้นมาอย่างหวาดหวั่น เห็นคำขึ้นต้นว่า
‘ถึงผู้เกี่ยวข้องของชินเงสึโคเงินสกีรีสอร์ท’ ตามด้วยเนื้อความ
ยาวเหยียดเขายืนอ่านจนจบ

จริงอย่างที่คุราตะพูด เนื้อความนั้นช่างน่าตกใจ

“มีจดหมายข่มขู่ขนาดนี้แล้ว ยังไม่แจ้งตำรวจหรือครับ” เนซึกิ
ร้องเสียงดังหลังจากคุราตะอธิบายนโยบายบริษัทให้ฟัง

คุราตะขมวดคิ้ว ยกนิ้วชี้ตะโกน

“อย่าส่งเสียงดังไป อย่างที่บอกไปเมื่อสักครู่คนที่รู้เรื่องนี้
ไม่กี่คน ถ้าได้ยินไปถึงข้างนอกจะแย่เอา”

“ขอโทษครับ แต่คุณคุราตะ แบบนี้มันไม่แปลกหรือครับ
ต่อให้เป็นการก่อวินาศกรรมก็ถือเป็นอาชญากรรม อย่างพวกที่ประกาศ
ฆ่าคนลงบนกระดานสนทนาบนอินเทอร์เน็ต ถึงจะแค่เล่นตลกแต่ก็
ถูกตำรวจจับได้เนะครับ ผมคิดว่าควรแจ้งความ”

“กระดานสนทนานะ เป็นที่ที่คนทั่วไปเห็นได้จริงไหม ทันทีที่
ประกาศฆ่าคนบนนั้นก็ทำให้สังคมแตกตื่นแล้ว ถือว่ามีความเป็น
อาชญากรรมสูงแต่ถ้าจดหมายข่มขู่เป็นแค่การก่อวินาศกรรมดา

แค่พวกเราเสียบไว้ก็จะมีใครเดือดร้อน แต่ถ้าแจ้งตำรวจ เรื่องจะบานปลายและกลับไปแก้ไขไม่ได้”

“จริงเหรอครับ ให้ตำรวจตรวจสอบ ถ้าเป็นเรื่องเล่นตลก ก็ควรยืนยันให้ชัดเจนว่าเป็นแค่เรื่องเล่นตลกไม่ดีกว่าหรือครับ อีกอย่างถ้าไม่ใช่ออย่างนั้นจะอย่างไร เท่ากับว่ามีระเบิดฝังอยู่ในลานสกีแล้วจริงไหม แล้วจะให้ลูกค้าเล่นไปตามปกติหรือครับ คุณคราตะ คุณไม่สนใจจริงๆ เหรอ แบบนี้นั่นไม่ใช่ตัวคุณเลยนะครับ”

คราตะยกมือขึ้นกอดอก วางข้อศอกลงบนโต๊ะ หน้าตึง

“ฉันเข้าใจสิ่งที่นายพูด ฉันเองก็ไม่ได้บ้าขนาดนั้น แต่พอพิจารณาจากหลายๆ เรื่องก็สรุปว่าอย่าเพิ่งแจ้งตำรวจ ฉันอยากให้นายทำตามแนวทางเดียวกันด้วย”

เมื่อเห็นคราตะพูดโดยไม่สบตา เนซึกิเข้าใจสถานการณ์

คราตะเองก็คัดค้านการไม่แจ้งตำรวจอยู่ในใจ เขาให้ความสำคัญกับความปลอดภัยของผู้ใช้บริการยิ่งกว่าสิ่งอื่นใด การยอมรับแนวทางที่ให้ ‘รอดูสถานการณ์ไปก่อน’ เป็นสิ่งที่ขัดแย้งอยู่พอตัว ยิ่งคิดก็ยิ่งรู้สึกว่าจะดำเนินคนอย่างเขาก็ใจดำเกินไป

“ผมเข้าใจครับ ถ้าคุณคราตะพูดแบบนี้ ผมก็ไม่มีข้อโต้แย้ง”

คราตะเอ่ยขอโทษเบาๆ

“ถ้าฉัน ผมควรทำยังไงครับ”

คราตะเงยหน้า สีหน้าเหมือนขอความช่วยเหลือ

“ฉันคิดว่าพรุ่งนี้เช้าจะลองขุดดูจุดที่คนร้ายบอก นายช่วยทีได้ไหม”

เนที่อ่านจดหมายชู่อีกรอบ คนร้ายเขียนว่า ‘ลองไปชุดตรงจุดที่อยู่ห่างจากเสาเหล็กต้นที่สิบสองของลิฟต์สองที่นั่นหมายเลขสี่ไปทางทิศตะวันออกห้าเมตร’

“เรื่องนั้นไม่มีปัญหา แต่ผมมีเรื่องหนึ่งจะขอร้องครับ ผมอยากบอกเรื่องนี้กับทีมหน่วยลาดตระเวน คุณจะอนุญาตไหมครับ”

คุราตะส่ายหน้าเคร่งเครียด

“บอกทุกคนไม่ได้ ตอนแรกเขาคงลังกันว่าจะไม่ให้บอกนายด้วยซ้ำ”

“แต่ถ้าผมรู้คนเดียว ไม่ว่าจะทำอะไรมันก็มีข้อจำกัดครับ”

“เรื่องนั้นฉันเข้าใจ นายเลือกคนที่ไว้ใจได้ที่สุดสักคนสองคนก็แล้วกัน”

“แค่สองคนเองเหรอครับ ขออย่างน้อยสักห้าคนไม่ได้เหรอ”

“ขอให้เข้าใจเถอะ ไม่ใช่ว่าไม่เชื่อใจพวกนาย แต่ตราบดีที่ยังไม่แจ้งตำรวจ จะให้เรื่องนี้แพร่พรายออกไปไม่ได้เด็ดขาด” คุราตะก้มศีรษะ

“เข้าใจครับ คงไม่มีทางเลือกอื่น”

“โทษทีนะ แต่อย่างที่บอกนั่นละ การเลือกคนยกให้เป็นหน้าที่นาย”

“ตัดสินใจยากอยู่นะครับ แต่มีคนหนึ่งที่ผมเลือกแน่”

“ใครเหรอ”

“เอรุครับ ถึงเป็นผู้หญิง แต่มีความรับผิดชอบสูงกว่าใคร เป็นเท่าตัว ประสบการณ์ลาดตระเวนก็เท่ากับผม ฝีมือสกีเธอผมก็เทียบไม่ติดเลย แต่ว่าในสถานการณ์นี้ การเล่นสกีจะมีประโยชน์

หรือเปล่าก็ไม่รู้”

“ตกลง ฉันก็รู้ว่าเธอเป็นคนมีความสามารถ เรื่องนั้นไม่มีปัญหา แล้วอีกคนล่ะ”

“ผมจะปรึกษากับเอร์แล้วค่อยตัดสินใจ ได้ไหมครับ”

“ได้สิ ถ้าเลือกคนได้แล้วช่วยบอกด้วย”

“ได้ครับ”

เนซีเดินตรงไปที่ประตู แต่ก่อนจะเปิดประตูเขาก็หันมาถาม

“คุณครุฑะครับ ถ้าพิสูจน์ได้ว่านี่ไม่ใช่เรื่องล้อเล่น จะแจ้งตำรวจไหม”

ครุฑะไม่ได้ตอบทันที หลังจากหลบสายตา เขาก็มองเนซีอีกครั้ง

“แน่นอนอยู่แล้ว ฉันตั้งใจว่าจะเสนอไปอย่างนั้น”

“ได้ยินแบบนั้นผมก็เบาใจ” เนซียิ้มเล็กน้อยแล้วจับลูกบิดประตู

เอร์รออยู่ตามลำพังในห้องประจำการหน่วยลาดตระเวน

“ว้ายังไงบ้าง” คงสงสัยว่าเนซีถูกตามตัวไปด้วยเหตุผลอะไร จึงถามขึ้นทันที

“เกิดเรื่องเหลือเชื่อนะสิ” เนซีนั่งลงที่เก้าอี้ บนโต๊ะมีขวดชาอุ่นและมีถ้วยวางอยู่ด้วย แต่เขายกขึ้นดื่มทั้งขวด เพราะคอแห้งขึ้นมาระหว่างที่คุยกับครุฑะ

“มีเรื่องอะไร เกิดปัญหาอะไรหรือ”

“ยิ่งกว่าปัญหาซะอีก มีจดหมายที่น่าตกใจส่งมา”

เขาเล่าเรื่องจดหมายที่คุราตะเอาให้ดูให้เอร์ฟังอย่างละเอียดที่สุด ตอนแรกเธอยังนั่งฟังพนักเก้าอี้ แต่ระหว่างที่ฟังก็กลับนั่งตัวตรงแหงหัว ตั้งแต่ต้นจนจบไม่ได้ส่งเสียงร้องตกใจแม้แต่ครั้งเดียว เพียงแต่ดวงตานั้นเบิกกว้าง

“เพราะฉะนั้น ตอนนี้ก็ยังแจ้งตำรวจไม่ได้ ยังไม่รู้ว่าเราจะทำอะไรได้บ้าง แต่ก่อนอื่นฉันอยากให้เธอช่วย”

พอเนซึพูดเหมือนปิดท้ายแล้ว เอร์จึงพูดขึ้นบ้าง

“ที่ว่าตอนนี้เนะ หมายถึงต้องรอถึงตอนไหน”

“ก็ถึงตอนที่พิสูจน์ได้ว่าเป็นการก่อฆาตหรือเปล่า”

“ว่าแต่จะทำยังไงถึงจะพิสูจน์ได้ละ ถ้าไม่ให้อรจนถึงฤดูใบไม้ผลิที่หิมะละลายหมดแล้ว นอกจากคนร้ายแล้วใครจะไปรู้ว่ามิระเบิตรีเปล่า”

“เรื่องนั้นฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน อาจจะมีวิธีก็ได้”

“คงนั้นนะ” เอร์ครุ่นคิดด้วยสีหน้าหม่นหมอง

“ตอนนี้คิดไปก็ไม่มีประโยชน์ เอาเป็นว่าพรุ่งนี้เข้าก็ไปพูดตรงที่คนร้ายบอก แล้วค่อยดูว่าจะมีอะไร แต่ก่อนอื่น เราต้องมีเพื่อนร่วมทีมอีกคน —”

พอเนซึพูดถึงตรงนั้น ก็มีเสียงอะไรบางอย่างกระทบกันที่หน้าประตู

เอร์ลุกขึ้นทันทีแล้ววิ่งไปเปิดประตู

“อ้าว... ทำอะไรอยู่จนถึงปานนี้ละ อย่าบอกนะว่าไปหาถุงมือมานะ” เธอถามด้วยน้ำเสียงตกใจ ดูเหมือนว่าข้างนอกจะมีคนอยู่

“ใครเหรอ” เนซึถาม

ไม่ทันที่เอรุจะตอบ ร่างหนึ่งในเครื่องแบบหน่วยลาดตระเวน ก็เดินมุ่งงามเข้ามา

“ขอโทษครับ” คิริบายาชิ ยุชูกะถอดหมวกออกแล้วค้อมศีรษะ “ผมทำสกีที่ตั้งไว้ข้างนอกล้มล่ะครับ”

“เรื่องนั้นช่างเถอะ — เอรุ ข้างนอกไม่มีใครแล้วใช่ไหม”

“คิดว่าไม่มีนะ”

“ดีละ ปิดประตูให้สนิท” เนซึหันไปมองเจ้าหน้าที่ลาดตระเวน หน้าใหม่ที่ยื่นมือ “นายได้ยินที่พวกเราคุยกันหรือเปล่า”

คิริบายาชิทำหน้ากระอักกระอ่วนไม่ยอมตอบ น้ำหยดลงมาจากปลายผมที่ย้อมเป็นสีน้ำตาล คงเพราะง่วนกับการหาถุงมือที่ลูกค้าทำตกในหิมะ

“ว่ายังไง ตอบมาสิ”

“ผมได้ยินเอง ไม่ได้ตั้งใจแอบฟังครับ”

“ก็เนซึพูดดั่งนั้นสิ” เอรุพูดซ้ำๆ

เนซึก็ได้จุก “ได้ยินแค่ไหน”

คิริบายาชิเอียงคอ “เรื่องขมขู่ เรื่องระเบิดอะไรพวกนั้นครับ...”

“ได้ยินไปเยอะเลยนี่”

“ผมจะถือว่าไม่ได้ยินอะไรเลย ผมไม่บอกใครทั้งนั้น สัญญาครับ” คิริบายาชิยืนยันเสียงแข็ง

เนซึขยี้ผม

“ก็คงต้องเชื่อคำพูดนายละมั้ง เอรุ เธอยังไง”

เธอกอดอก ฟังชั้นหลักแล้วจ้องคิริบายาชิ

“ถ้าเป็นศรี ฉันคิดว่าเชื่อใจได้ แต่ไหนๆ ก็ได้ยินแล้ว ให้มา

รับผิดชอบร่วมกันด้วยก็น่าจะมั่นใจได้มากกว่า”

“หมายความว่ายังไง”

“เราหาพวกเพิ่มได้อีกคนไม่ใช่หรอ”

เมื่อได้ยินข้อเสนอของเธอ เนซึเงยหน้ามองคิริบายาชิ เขาดู
สูงแก่ง้าง แต่ความจริงแล้วรูปร่างค่อนข้างกำยำ และได้ยืนยันว่า
ช่วงฤดูร้อนเขาทำงานพิเศษเป็นไลฟ์การ์ดด้วย

“รายงานให้คุณคราตะรู้เลยไหม ว่าได้ผู้ช่วยอีกคนแล้ว” เนซึ
ลุกขึ้น ตบไหล่คิริบายาชิ “ฝากด้วยล่ะ”

คิริบายาชิเอียงคอจ้อง คงไม่รู้ว่ากำลังพูดถึงเรื่องอะไร

7

คราตะตื่นขึ้นมาโดยไม่ต้องฟังเสียงปลุกเหมือนวันก่อน
ทว่าไม่ได้รู้สึกว่าได้นอนหลับเต็มตาเลย หลังจากล้มตัวลงนอน
เขาก็คิดถึงเรื่องจดหมายฉุกเฉินต้องนอนพลิกตัวอยู่ไปมา แม้จะ
เคลิ้มหลับบ้างเป็นพักๆ แต่ก็สะดุ้งตื่นขึ้นมา และทุกครั้งต้องคอย
หันไปมองนาฬิกาอยู่หลายรอบ

เขาเข้าไปที่สำนักงานบริหารทั้งที่ปวดศีรษะอย่างหนัก
ใครคนหนึ่งนั่งยองอยู่หน้าเครื่องทำความร้อน ตอนแรกคิดว่าเป็น
ทตสึมิหรือไมก์ก็สินะแต่ไม่ใช่ คนคนนั้นสวมเครื่องแบบหน่วย
ลาดตระเวน แคเห็นทรงผมสั้นจากทางด้านหลังก็รู้ว่าเป็นใคร

“มาแต่เช้าเลยนะ” คราตะเอ่ยทัก

“อ้อ อรุณสวัสดิ์ค่ะ” เอรุลุกขึ้นยืน ค้อมศีรษะให้

“ได้ฟังข้อมูลจากเนซึแล้วใช่ไหม”

“ค่ะ” เธอตอบด้วยสีหน้าเครียดเล็กน้อย “ตกใจเลยละค่ะ”

“นั่นนะสิ ในโลกนี้ก็มีคนที่มีความคิดประหลาดแบบนี้ได้”

“อุตส่าห์สบายใจว่าเปิดงานได้ราบรื่นแล้วเชียว คุณครุฑตะคองจะลำบากใจนาดู ถ้ามีอะไรที่พอจะช่วยให้ ฉันจะทำเต็มที่ค่ะ ขอให้บอกเลยนะค่ะไม่ต้องเกรงใจ”

“ขอบใจ ได้ยินอย่างนี้ก็ค่อยมีกำลังใจหน่อย” ครุฑตะคองให้

ครุฑตะไม่แปลกใจที่เนซึเลือกเอรุมาร่วมทีมเป็นคนแรก ถึงเป็นผู้หญิงแต่ความสามารถในการคิดพิจารณาและการตัดสินใจถี่ถ้วน การลงมือที่กล้าได้กล้าเสียก็โดดเด่นกว่าทุกคนในหน่วยลาดตระเวน มีประวัติเคยตั้งเป้าจะฝึกอัลไพน์สกีไปให้ถึงระดับโอลิมปิกในระหว่างเรียนกฎหมายที่มหาวิทยาลัยไปด้วย

จากนั้นไม่นาน เนซึกับคิริบายาซึกิมาถึง คิริบายาซึกิเพิ่งเข้ามาเป็นหน่วยลาดตระเวนในปีนี้อะ แต่ในเมื่อเนซึกับเอรุเลือกเขามา ก็ไม่น่ามีปัญหา

“ตอนนี้หกโมงตรง หน่วยลาดตระเวนจะออกตรวจรอบเข้าประมาณเจ็ดโมงใช่ไหม ระหว่างที่เราชุดตรงจุดที่ว่า จะมีพนักงานอื่นผ่านมาหรือเปล่า” ครุฑตะถามเนซึเรื่องที่คาใจ

“ผมเขียนไว้บนกระดานที่ห้องประจำการแล้วครับ ว่าเราสามคนไปช่วยคุณครุฑตะอยู่ใต้ลิฟต์สองที่นั่นหมายเลขสี่ ถ้ามีใครถามว่าชุดทำไม ก็จะบอกว่า จะต้องวัดความหนาหิมะผิวลานที่อัดไว้หรือตอบอะไรไปก่อนตามเรื่องตามราว แต่ถ้าช่วยกันชุดก็น่าจะใช้

เวลาไม่ถึงชั่วโมงหรอกครับ”

เนซึคงจะคาดเดาความกังวลของคุราตะไว้แล้ว

ไม่นานนัก ทัทสึมิและสึโนะก็ปรากฏตัวขึ้น ทั้งคู่มีสีหน้า
ตึงเครียด

“ทัทสึมิ นายช่วยเริ่มงานปรับลานสกีตามปกติได้เลย แต่ที่
ได้ลิฟต์สองที่นั่งหมายเลขสี่ ค่อยมาทำเป็นลำดับสุดท้ายได้ไหม”

“ได้ครับ”

“เอาละ ไปกันเถอะ” คุราตะเอ่ยเรียกคนอื่นๆ ยกเว้นทัทสึมิ

ลิฟต์สองที่นั่งหมายเลขสี่ ตั้งอยู่ห่างจากลานสกีกลางออกไปเล็กน้อย เป็นลิฟต์ที่เหล่านักสกีมักใช้บริการเพื่อมุ่งหน้าไปยัง
โมกุล⁶ที่มีความลาดชันเป็นพิเศษ

สึโนะเดินเครื่องลิฟต์ หน่วยลาดตระเวนทั้งสามก็ทยอยกัน
ขึ้นนั่ง คุราตะขึ้นตามหลังไป ทุกคนอยู่บนสกีเรียบร้อยแล้ว

เมื่อลงจากลิฟต์ พวกเขาก็เคลื่อนตัวลงไปยังเสาเหล็ก
ต้นที่สิบสอง ดูเหมือนว่าช่วงกลางคืนจะมีหิมะตกลงมาเล็กน้อย
สัมผัสของหิมะบริเวณนั้นจึงนุ่มนวล เส้นทางนั้นขนาบด้วยหน้าผา
กับแนวป่าและค่อนข้างแคบ

คุราตะมาถึงใกล้เสาเหล็กช้ากว่าหน่วยลาดตระเวนทั้งสาม
เล็กน้อยที่โคนเสาเหล็กมีเบาะกันกระแทกสี่เหลี่ยมผืนผ้า เพื่อ
ป้องกันนักสกีหรือนักสโนว์บอร์ดพุ่งชน

⁶ โมกุล - ลานที่มีลักษณะผิวแบบลูกกระนด

เนทีหีบแม่เหล็กออกมาแล้วชี้ไปทางป่า

“ถ้าตรงไปทางทิศตะวันออก ก็น่าจะเป็นทางนี้”

เอรุใช้ตัลบเมตรวัดระยะจากเสาเหล็ก

“ตรงนี่คือจุดที่พอดีหำเมตร”

“ดีละ ลองขุดดูก่อน”

เนทีแทงพลั่วลงไปในหิมะ

หิมะที่เพิ่งตกลงมาใหม่ดูนุ่ม แต่พอถึงชั้นที่ถูกอัดแน่นแล้ว ปลายพลั่วก็แทงเข้าไปได้ยากขึ้นตามคาด แต่หน่วยลาดตระเวน คำนึงเกี่ยวกับการขุดหิมะเป็นอย่างดี ไม่นานก็ขุดหลุมขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางหนึ่งเมตรได้

หลังจากขุดไปได้ราวยี่สิบนาทีก หลุมนั้นก็ลงไปถึงพื้นดิน ในที่สุด ตรงนั้นยังมีร่องที่ทำจากคอนกรีตเป็นทางระบายน้ำ

“เจออะไรไหม” คราตะถามจากปากหลุม

“สักครู่นะครับ” เนทีนั่งยอง หยิบบางอย่างขึ้นมาจากทางระบายน้ำ

“นี่ครับ”

มันคือกระป๋องทรงกระบอก เส้นผ่านศูนย์กลางสิบเซนติเมตร และสูงราวยี่สิบเซนติเมตรอยู่ในถุงพลาสติก คราตะรับมาแล้วหยิบกระป๋องออกจากถุงพลาสติก ฝาเป็นแบบเกลียว

ขณะที่กำลังจะเปิดฝา เขาก็รับรู้ได้ว่าเอรุซึ่งอยู่ข้างกันนั้น กลั่นหายใจ

“นี่ไม่ใช่ระเบิดหรอก”

เมื่อคราตะบอก สีหน้าเธอก็ผ่อนคลายลง

เขาจับผ้าแล้วบิด มันค่อนข้างแน่น แต่ไม่มีสนิมจึงเปิดออก
ไม่ยากคราตะมองลงไปข้างใน

ภายในมีชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ มีแผงจอแสดงผลแบบ
คริสตัลเหลวขนาดเล็ก ตัวเลขแสดงเวลาบนหน้าจอดำเนินไปอย่าง
น่าพรั่นพิง

8

บรรยากาศอึมครึมและควันบุหรี่ปกคลุมไปทั่วห้องประชุม
ไม่มีใครพูดจา อาจเพราะรู้ว่าถ้าพูดอะไรออกไป ก็จะเป็น
เพียงเสียงคร่ำครวญอันน่าอายเท่านั้น

แต่ถ้าเอาแต่นั่งเงียบ การหารือก็จะไม่คืบหน้า

“คิดว่ายังไงบ้างครับ” คราตะถามพลางมองหน้ามัตสึมิยะ
กับนาางากิ — สองผู้อำนวยการฝ่ายบริหารทั้งสอง

“จะให้ยังไงล่ะ” นาางากิหันไปมองมัตสึมิยะ “ท่าน
ประธานจะมาถึงประมาณกี่โมงนะ”

“ท่านบอกว่าจะมาถึงก่อนเที่ยง ก็คงอีกไม่นาน...”

“เราต้องกำหนดแนวทางคร่าวๆ เอาไว้ล่วงหน้าก่อน ทำไม่
มันยุ่งยากขนาดนั้นะ” นาางากิทอดสายตาทวนเคืองไปที่โต๊ะ

บนโต๊ะมีกระป๋องทรงกระบอกที่พวกคราตะซูดพบ กับ
จดหมายและชิ้นส่วนโลหะที่อยู่ภายในนั้น แน่ใจว่าเป็นจดหมาย
จากคนร้ายและมีเนื้อหาดังนี้

ถึงผู้เกี่ยวข้องของชินสึโคเง็นสกีร์สอร์ต

หากจดหมายนี้มาถึงมือโดยปลอดภัยก็ถือว่าน่ายินดี เพราะนั่นหมายความว่าพวกแกไม่ได้เพิกเฉยต่อจดหมายเตือนครั้งแรกจากเรา หากเพิกเฉย จดหมายฉบับนี้คงถูกฝังอยู่ใต้สกีร์สอร์ตที่พินาศย่อยยับ และจะไม่มีใครได้อ่านไปตลอดกาลก่อนอื่น ขอแสดงความยินดีที่รอดพ้นจากหายนะนั้นมาได้

คิดว่าแกคงสังเกตเห็นแล้วว่า เราได้บรรจุอุปกรณ์ขนาดเล็กชิ้นหนึ่งมาพร้อมกับจดหมาย ส่วนประกอบอุปกรณ์นั้นประกอบด้วย ตัวตั้งเวลา แฟลช และแบตเตอรี่ที่ดูซับซ้อนก็เพราะติดตั้งระบบประหยัดพลังงานแบตเตอรี่เอาไว้

ที่ระเบิดตัวจริง นอกจากจะมีอุปกรณ์เดียวกันนี้ ยังมีแบตเตอรี่สำรอง ตัวรับสัญญาณ และอุปกรณ์อื่นๆ ด้วย และใช้ชุดจุดระเบิดแทนแฟลช คงไม่จำเป็นต้องอธิบายว่าชุดจุดระเบิดนั้นเชื่อมต่อกับตัวระเบิด

ดังนั้นเรามีสิ่งหนึ่งที่อยากให้พวกแกทำ คือตั้งค่าตัวตั้งเวลา เพื่อตรวจสอบว่าอุปกรณ์ทำงานได้ตามปกติหรือไม่ หากไม่ทำงาน ก็หมายความว่าระเบิดที่พวกเราฝังไว้ด้านไปแล้วในกรณีนั้น ก็เชิญพวกแกเมินเฉยต่อข้อเรียกร้องและดำเนินกิจการสกีร์สอร์ตต่อไปตามเดิม แต่ถ้าอุปกรณ์ทำงานได้นั้นก็หมายความว่าชะตากรรมของลานสกีของพวกแกอยู่ในกำมือเราแล้ว

เราดำเนินการตามขั้นตอนที่วางนี้ เพื่อแสดงให้เห็นว่า

จดหมายเตือนเมื่อวันก่อนไม่ใช่การเล่นตลก แต่ถ้าพวกแก
จะสงสัยต่อไปก็ตามใจ พวกเราจะลงมือทำตามที่ได้แจ้งไว้
เราขอคำตอบอยู่

จาก ผู้ฝังศพ

การตรวจสอบยืนยันที่กล่าวถึงในจดหมายนั้นได้เสร็จสิ้น
ไปแล้ว พอตั้งค่าตัวตั้งเวลา เมื่อถึงเวลาที่กำหนด แสงแฟลชจะ
สว่างขึ้น เนชิบอกว่ถ้าแบตเตอรี่ยังคงสำรองพลังงานได้ถึงระดับนั้น
ชุดจุดระเบิดที่ติดตั้งอยู่กับระเบิดตัวจริงก็คงทำงานได้โดยไม่มีปัญหา
ครอบครัวยุทธกิจก่อสร้าง และตัวเขาเองก็ทำงานเป็นวิศวกร
ก่อสร้างช่วงนอกฤดูกาล และมีความรู้เรื่องระเบิดด้วย

ยากจะเชื่อว่าคนร้ายจะเตรียมมกลไกซับซ้อนเช่นนี้ตั้งแต่
ก่อนหิมะตกเพียงเพื่อก่อกวนเท่านั้น เป็นการดีที่จะคิดว่าเนื้อหาใน
จดหมายข่มขู่ นั้นเป็นเรื่องจริงและคนร้ายมีเจตนาจริง

ทว่า ปฏิกริยาของผู้อำนวยการทั้งสองหลังฟังรายงาน
จากคุราตะกลับเชื่องช้ากว่าที่คาด ไม่มีแม้แต่ความรู้สึกว่าอยู่
ในสถานการณ์วิกฤตเลย

ทางด้านมียาอูจิ ผู้จัดการฝ่ายธุรการ และซาตาเกะ ผู้จัดการ
ฝ่ายขายก็ไม่ต่างกัน มีแต่แสดงสีหน้าอันขมขื่นเท่านั้น

“ผมคิดว่ายังไงก็ควรแจ้งตำรวจให้เร็วที่สุดครับ” คุราตะ
เสนอเมื่อเห็นท่าทางที่ไม่เด็ดขาดของเจ้านาย “คนร้ายเอาจริงครับ
เตรียมตัวลงมือตั้งต่อก่อนหิมะตกแล้ว เราไม่รู้เลยว่ามีการปะนี
ฝังอยู่ นั่นหมายความว่าไม่แปลกเลยถ้าจะมีระเบิดฝังอยู่จริง”

นางางากินิวน้ำ ทำท่าโบกมือเหมือนไล่แมลงวัน

“เรื่องนั้นเข้าใจน่า อย่าไว้วางใจไปหน่อยเลย”

“แต่ว่า — ”

“คุราตะ” มัตสึมิยะเสียงเอื่อย “เราไม่ได้ไม่คิดอะไรเลย
เราก็คิดเหมือนนายว่า ถ้าฟังตำรวจอะไรๆ ก็คงง่ายกว่านี้ แต่ต้อง
คิดด้วยว่าวิธีนั้นมันดีต่อบริษัทจริงหรือเปล่า”

“แล้วการแจ้งตำรวจมันไม่ดีต่อบริษัทตรงไหนหรือครับ”

นางางากิพน้ลมออกจมูก

“ลองฟังความคิดเห็นคนอื่นดูไหม มียาอูจิ นายมีความเห็น
ยังไง คิดว่าการแจ้งตำรวจเป็นวิธีที่ดีที่สุดเหมือนอย่างที่คุณคุราตะว่า
หรือเปล่า”

เมื่อถูกเรียกชื่อ มียาอูจิก็นั่งหลังตรง

“ถ้าเรื่องถึงตำรวจ เขาจะต้องสั่งให้หยุดดำเนินกิจการ
แน่นอนครับ เราจำเป็นต้องย้ายแขกที่พักอยู่ในโรงแรมตอนนี้ทั้งหมด
ไปที่อื่น ส่วนแขกที่จองไว้แล้วก็ต้องโทรศัพท์ไปแจ้งยกเลิกทั้งหมด
แน่นอนว่าการยกเลิกจากทางเราคงจะมีการเรียกร้องค่าเสียหาย
พอสมควร บางคนอาจจะสั่งให้เราหาที่พักอื่นให้ด้วย ถ้าเป็น
อย่างนั้นก็ต้องรับมือกันไปครับ”

“ก็ช่วยไม่ได้ไม่ใช่หรือครับ ต้องทนไปจนกว่าจะทุกระเบิดได้”

มียาอูจิส่ายหน้ากับความเห็นของคุณคุราตะ

“นายนี้ไม่เข้าใจตำรวจเอาเสียเลย คิดว่าเขาจะมาช่วยค้นหา
ระเบิดในลานสกีกว้างใหญ่ขนาดนี้หรือไง”

“แต่ถ้าจับคนร้ายได้ ก็รู้ตำแหน่งที่ฝังระเบิดไว้แน่ครับ”

“แล้วถ้าจับไม่ได้ล่ะจะเกิดอะไรขึ้น คนร้ายอาจจะจนตรอก แล้ววดระเบิดขึ้นมาก็ได้ ขอบอกไว้ก่อนนะว่า ตำรวจไม่ได้ช่วย ป้องกันเรื่องแบบนั้นหรอก พวกนั้นขอแค่คนบาดเจ็บหรือตาย ก็พอแล้ว ไม่ได้สนใจความเสียหายหรือการขาดทุนของโรงแรมกับ สกีรีสอร์ทเลย สิ่งที่ตำรวจทำก็มีแค่สั่งอพยพผู้คนแล้วเตรียมรับมือ กับการระเบิด ถ้าคนร้ายยังไม่ลงมือระเบิด ตำรวจก็คงแค่รอจน ฤดูใบไม้ผลิให้หิมะละลายไปเอง แน่نونว่าไม่ออกไปอนุญาต ให้เราเปิดกิจการระหว่างนั้น นั่นคือสิ่งที่ตำรวจคิดว่าเป็นหน้าที่ ไม่ว่าทางไหน ฤดูกาลสกีฤดูนี้ก็จะสูญเปล่าทั้งหมด”

“ฉันเห็นด้วยนะ แล้วเรื่องนี้แน่นอนว่าจะถูกเผยแพร่ออกไป”
 นางางากิเสริม “ความเสียหายจากข่าวลือในกรณีแบบนี้ไม่ใช่ เรื่องเล่นๆ และคงส่งผลกระทบต่อการบริหารในฤดูกาลต่อไปด้วย นายคิด เรื่องพวกนั้นหรือยัง ถึงได้เอาแต่โยนยาว่าต้องแจ้งตำรวจนะ”

ทั้งมัดสีมียะและซาตาเกะก็เห็นด้วย ทั้งคู่มองคุราตะด้วย สายตากดดัน คุราตะตระหนักว่าไม่มีใครอยู่ข้างเขา

“ถ้าอย่างนั้น ก็หมายความว่าจะไม่แจ้งตำรวจใช่ไหมครับ”
 เขาจ้องนางางากิ

“ไม่ได้พูดอย่างนั้น การแจ้งตำรวจก็เป็นหนึ่งในตัวเลือก แต่เราจำเป็นต้องคิดเอาไว้ก่อนว่าจะมีความเสี่ยงอะไรบ้าง ก่อนที่ ท่านประธานจะมาถึง”

“ถ้าอย่างนั้น ยังมีตัวเลือกอะไรอีกบ้างครับ”

“ก็มีหลายทาง การทำตามคำสั่งคนร้ายก็เป็นหนึ่งในนั้น”

“หมายถึงการจ่ายเงินอย่างนั้นหรือครับ”

“ก็อาจจะใช่ นี่ถือเป็นคดีเรียกค่าไถ่แบบหนึ่ง ถ้ามองว่ามีตัวประกันจำนวนมาก ก็ไม่ใช่เวลามานั่งเสียตายเงินแล้วละ”

“ตัวประกันที่ว่า คือแขกที่พักอยู่ในโรงแรมกับผู้ให้บริการสกีรีสอร์ทใช่ไหมครับ”

“ก็ใช่นะสิ”

“ถ้าอย่างนั้น ถ้าจะไม่แจ้งตำรวจ ก็ควรอพยพแขกออกไปก่อนไหมแล้วค่อยเจรจากับคนร้าย แบบนั้นเราจะปกป้องชีวิตตัวประกันได้”

นางางากิแบ่ปากเอือมระอา

“จะพูดยังไงให้คนอพยพล่ะ บอกว่าจะเกิดแผ่นดินไหวหรือไง”

“ก็ต้องหาข้ออ้างอะไรสักอย่างครับ”

“เป็นไปได้หรือก ถ้าทำแบบนั้นจะกลายเป็นเรื่องใหญ่โต และตำรวจจะต้องรู้แน่ แถมถ้าเกิดไปกระตุ้นคนร้ายเข้าก็ยิ่งอันตรายกว่าเดิม ไม่คิดอย่างนั้นบ้างหรือ”

“ก็ถึงต้องรีบอพยพโดยเร็วที่สุด —”

พอครุฑตะพุดมาถึงตรงนั้น นางางากิก็ยกมือขึ้นห้าม จากนั้นก็ล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าด้านหลังในสูท หยิบโทรศัพท์มือถือออกมา เขาดูหน้าจอแล้วพิมพ์ “โคซุจิ” ก่อนจะกดรับสาย โคซุจิเป็นเลขานุการประธานบริษัท

“ฮัลโหล... อ้อ หวัดดี... อย่างนั้นหรือ... โอเค ผู้อำนวยการมัตสึมียะก็อยู่ที่นั่นด้วย เดี่ยวจะไปพร้อมกัน งั้นเดี๋ยวค่อยคุยกัน” เขาคิดวางสายแล้วหันไปหามัตสึมียะ

“ท่านประธานมาถึงแล้ว บอกให้ไปพบที่ห้อง”

มัดสีมียะรับคำ ก่อนจะลุกขึ้น
นางางากิก็ลุกขึ้นเช่นกัน เขากวาดตามองลูกน้อง
“ฉันกับคุณมัดสีมียะจะไปรายงานเอง พวกนายรออยู่ที่นี้”
มียาคูจิตตอบว่ารับทราบ ส่วนคุราตะค่อมศิริระโดยไม่พูดอะไร

9

ขณะที่เนซึกับเฮอร์รออยู่ที่ห้องประจำการ คามิยามะ โรคุโร
ก็เดินเข้ามา

“เกิดอะไรขึ้นกันนะ การอัดหิมะวันนี้มันแปลกๆ ยังไงไม่รู้”
เขาถอดหมวกออกแล้วเอียงคอสงสัย

“ทำไมเหรออ” เฮอร์ถาม

“ความกว้างของการอัดหิมะบางจุดก็แคบผิดปกติ อย่าง
จุดที่ปกติต้องอัดก็ไม่อัด ยิ่งแกว่ได้ลิฟต์ยิ่งเห็นชัด จนลูกค้ามาบ่น
เลยละ คุณทตสีมิกับคุณคุราตะได้บอกอะไรบ้างไหม”

เนซึกับเฮอร์มองหน้ากัน แล้วก็หันกลับไปหาคามิยามะทันที
ก่อนจะพยักหน้าให้

“เขาบอกว่าฟิสเตนมีปัญหอะไรสักอย่าง”

ฟิสเตนคือรถอัดหิมะที่ผลิตในเยอรมนี

“ฟิสเตนเหรออ มีปัญหาแค่คันเดียวไม่น่าเป็นเรื่องใหญ่เนี่ยนา”

“แล้วจะให้ฉันทำไงล่ะ”

“อ้อ นั่นสิ” คามิยามะยกไหล่

“เอาละ ออกไปตรวจตราหน่อยแล้วกัน” เนซึหนีบทวิฤตส์ือสาร แล้วลุกขึ้นยืน

พอเขาออกจากห้อง เอรูก็ตามออกมา

“การปิดเรื่องไม่ให้พวกเดียวกันรู้เนี่ย อึดอัดจริงๆ เลย”

“ทำไงได้ล่ะ รับปากคุณครุฑตะโปแล้วนี่”

“แต่ไม่รู้จะปิดได้นานแค่ไหนนะ คามิยามะเริ่มสงสัยเรื่องอัดหิมะแล้วด้วย”

“เรื่องนั้นต้องหาทางแก้” เนซึกัดปาก

พอรู้ว่ามียุอุปกรณ์ประหลาดที่คนร้ายฝังไว้ได้หิมะ ทัดสึมิซึ่งรับผิดชอบงานปรับลานสกีก็เกิดตระหนกขึ้นมาทันที เขาบอกว่าไม่สามารถขับพิสเต็นไปบนลานสกีที่อาจมีระเบิดฝังอยู่ได้

คำพูดเขามีเหตุผล แต่ผู้บริหารระดับบนไม่ยอมรับ อีกอย่างในจดหมายเขาก็เขียนไว้ว่าการอัดหิมะไม่ทำให้เกิดการระเบิด และความจริงก็คือ การอัดหิมะยังดำเนินมาจนกระทั่งเมื่อวานโดยที่ทุกคนยังไม่รู้อะไรเลย

สรุปแล้วก็ตัดสินใจให้ปรับสภาพลานสกีตามปกติเหมือนเดิม แต่สำหรับทัดสึมิจงอยากจำกัดขอบเขตการอัดหิมะให้แคบที่สุดเท่าที่จะทำได้

“ฉันจะออกไปตรวจดูรอบลาน ถ้าตรงไหนที่ไม่ได้อัดหิมะแล้วคุณอันตรายาก็คงต้องทำอะไรสักอย่าง”

ขณะที่เนซึกำลังจะขึ้นคร่อมสโนว์โมบิล นักสกีคนหนึ่งในช่วงสี่น้ำเงินก็มาหยุดข้างตัว

“คุณเนซึ คุณฟูจิซากิ ไม่ได้เจอกันนานเลยนะครับ”

พอนักสกีชายคนนั้นถอดแว่นกันลมออก เนซึกิเบิกตากว้าง
 “คุณอิริเอะ... มาตั้งแต่เมื่อไหร่ครับ”
 “เพิ่งมาถึงเมื่อครู่นี้เอง ยังไม่ได้เช็กอินเลย”
 “ไม่น่าเชื่อเลย มาคนเดียวหรือครับ” เนซึกิมองข้ามไหล่เขาไป
 “ทตสึกิก็มาด้วยครับ แต่ตอนนี้เขาเล่นเกมอยู่ที่ลานจ
 โรงแรม บอกว่าไม่อยากออกมาที่ลานสกี” อิริเอะยิ้มเหงา
 “ทตสึกิไม่อดอดที่จะมาที่นี่หรือคะ” เอรูตาม
 “พูดตามตรง ผมบังคับให้มาครับ ไม่ได้บอกให้ญาติๆ รู้ด้วย
 ถ้ารู้เข้าคงถูกตำหนิแน่ๆ คิดอะไรอยู่”
 เนซึกิมหันหน้า ถึงจะรู้ว่าไม่ได้เป็นการตำหนิพวกตนโดยตรง
 แต่ความรู้สึกผิดก็ยังไม่จางหาย
 “แต่ผมคิดว่าปล่อยให้เป็นแบบนี้ต่อไปไม่ได้แล้ว ไม่อย่างนั้น
 เขาจะกลายเป็นคนที่หนีจากทุกเรื่อง ผมคิดว่าจำเป็นต้องให้เขา
 ย้อนกลับไปเผชิญหน้ากับสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อปีที่แล้วอีกครั้ง”
 “เกิดอะไรขึ้นกับทตสึกิหรือครับ” เนซึกิถาม
 อิริเอะแสดงท่าทีลังเลอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยปาก
 “ตลอดหนึ่งปีมานี้ เขาแทบไม่ได้ไปโรงเรียน ไม่พยายาม
 มีปฏิสัมพันธ์กับใครเลย ผมไปปรึกษาจิตแพทย์มา เขาบอกว่า
 อาจเป็นเพราะยังไม่สามารถยอมรับความจริงได้”
 “ความจริง หมายถึงอะไรครับ”
 “ความจริงที่ว่าแม่เขาเสียชีวิตแล้วนะครับ” อิริเอะพูด “เวลา
 พูดคุยกับใครก็อดคิดถึงเรื่องนี้ไม่ได้ เพื่อนของเขาส่วนใหญ่ยังมีแม่
 ที่สุขภาพดีนี่ครับ”

เนซึไม่คาดคิดว่าจะได้ยินคำตอบเช่นนี้ แต่เข้าใจดีว่า
สองพ่อลูกต้องเผชิญความทุกข์ตลอดหนึ่งปีที่ผ่านมา

“คุณอิริเอะ จะพักที่นี่ถึงเมื่อไหร่คะ” เอรูถาม

“ยังไม่ได้ตัดสินใจเลย ถึงทางโรงแรมจะมีน้ำใจให้ไม่ต้อง
วางแผนล่วงหน้า ก็คงพักอยู่ตลอดฤดูหนาวไม่ได้หรอกครับ”

“ยังไงก็เชิญตามสบายนะคะครับ เรายินดีช่วยเหลือทุกอย่าง”
เนซึพูด

“ขอบคุณนะคะครับ พอรู้แบบนี้พวกคุณอยู่ที่นี้ผมก็สบายใจ”
พอพูดจบ สีน้าอิริเอะก็มีแววหยังเชิง “เมื่อครู่ผมเพิ่งไปที่ยอดเขา
มา เห็นว่าเส้นทางในโซนไฮคุเก็ตส์ปิดอยู่ใช่ไหมครับ”

“อ่า... ครับ ตอนนี้อยู่ปิดอยู่”

“ปิดเพราะอุบัติเหตุครั้งนั้นใช่ไหมครับ”

เนซึขำเลื่อมองเอรู เธอก็ดูอึดอัดเช่นกัน

“เอ่อ ใช่ครับ” เนซึตอบ “ทางผู้ใหญ่กำลังพิจารณาอย่าง
จริงจังอยู่เหมือนกัน”

“นั่นแหละครับ ความเห็นส่วนตัวของผมเรื่องนั้นไม่ใช่ปัญหา
หรอกครับ ทางรีสอร์ทก็ต้องคิดในแง่รีสอร์ทอยู่แล้ว แต่น่าเสียดาย
อยู่เหมือนกัน เพราะที่ผมพาทัศนิกมาก็เพื่อให้เขายอมรับความจริง
ให้ได้”

“ผมจะแจ้งให้ผู้ใหญ่ทราบว่าคุณอิริเอะมีความเห็นอย่างไร
นะคะครับ”

“อ่า เรื่องนั้นยังงี้ก็ได้ แล้วเจอกันนะคะครับ” อิริเอะเปลี่ยน
เส้นทางไป

แนะนำนักเขียน

อิงาชิโนะ เคโงะ

เกิดเมื่อปี 2501 ที่จังหวัดโอซากะ หลังจบการศึกษาจาก Osaka Prefecture University คณะวิศวกรรมไฟฟ้า ก็เข้าทำงานในบริษัทผลิตชิ้นส่วนรถยนต์ในตำแหน่งวิศวกร เขาทำงานพร้อมกับเขียนนิยายเพื่อส่งเข้าประกวดไปด้วย ในปี 2528 ได้รับรางวัลชนะเลิศรางวัลเอโดงาวะ รัมโปะ ครั้งที่ 31 จากผลงานชื่อ Houkago (After School) ด้วยวัย 27 ปี หลังจากนั้นลาออกจากการงาน และผันตัวเป็นนักเขียนนิยายเต็มตัว ผลงานของอิงาชิโนะ เคโงะ มีหลายรูปแบบ ทั้งนิยายสืบสวนแนวไซปริศนา นิยายลึกลับ และเซ็งสังคม เนื่องจากขณะที่เปลี่ยนไปเขียนงานอีกประเภท ก็มักได้แง่คิดและมุมมองใหม่ๆ จากงานเขียนประเภทเดิมแล่นเข้ามา

นอกจากนี้ยังให้ความสำคัญกับการเป็นโปรดิวเซอร์ให้กับงานที่เขียนโดยมองผลงานตัวเองในฐานะผู้อ่าน ทำให้ผลงานของเขาประสบความสำเร็จมากมาย เช่น Yougisha X no Kenshin (กลลวงซ่อนตาย) คว่ำรางวัลนาโงกิและรางวัล Honkaku Mystery ในปี 2549 ทั้งยังติดอันดับ 13 ในการจัดอันดับ 100 นิยายสืบสวนยอดเยี่ยมตลอดกาลของญี่ปุ่น ในปี 2555 และรางวัล Naiin Readers' Awards 2023 อันดับ 1 รางวัลที่สุดของนิยายสืบสวนสยองขวัญแปลเอเซียแห่งปี Seijo no Kyuusai (พิชรักสังตายน) ได้รับการคัดสรรให้เป็นหนังสือติดดาว ปี 2561 โดยสมาคมผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือแห่งประเทศไทย

ดำรงตำแหน่งประธานสมาคมนักเขียนนิยายสืบสวน
แห่งประเทศไทย ปี 2552-2556 และเป็นคณะกรรมการคัดสรร
รางวัลนาโอกิ ตั้งแต่ปี 2557

ผลงานของอิงาชิโนะ เคโงะ ถูกนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์
และละครทีวีหลายเรื่อง เช่น Game no Na wa Yuukai (เกมรักพาดัว),
Yougisha X no Kenshin (กลลวงซ่อนตาย), Tantei Galileo
(กาลิเลโอไขคดี) ฯลฯ

ผลงานที่ได้รับการนำมาแปลเป็นภาษาไทยมีมากมาย เช่น
Himitsu (ความลับ), Byaku Yako (พระอาทิตย์เที่ยงคืน), Game no
Na wa Yukai (เกมรักพาดัว) และยังคงมีออกมาอย่างต่อเนื่อง

เมื่อวันที่ 23 กรกฎาคม 2026 อิงาชิโนะ เคโงะ ถึงแก่อสัญกรรม
ด้วยโรคมะเร็งลำไส้ สิริอายุ 68 ปี การจากไปของเขาสร้างความ
สะเทือนใจแก่นักอ่านผู้ชื่นชอบผลงานที่เขาได้สร้างสรรค์ไว้ทั่วโลก

แนะนำนักแปล

กิงดาว ไตรยสุนันท์

นักแปลอิสระผู้รักการวาดภาพ ประดิษฐ์ประดิษฐ์ และการอ่านหนังสือเรียนภาษาญี่ปุ่นนอกสถานที่ไปเรื่อยตั้งแต่มัธยมต้น และไปสุดที่จบการศึกษาระดับปริญญาโทจากคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

งานแปลเล่มแรกเริ่มต้นจากการนำเสนอต้นฉบับหนังสือแนว How to ที่พบในร้านหนังสือระหว่างเดินทางไปฝึกงานที่ประเทศญี่ปุ่นให้กับสำนักพิมพ์ที่คุ้นเคย ซึ่งได้รับการตอบรับเป็นอย่างดีจากผู้อ่าน และกลายเป็นจุดเริ่มต้นของการทำงานแปลหนังสือแนวพัฒนาตนเองและสารคดีมาอย่างต่อเนื่อง ก่อนจะขยายไปสู่งานแปลอีกหลากหลายประเภท สำหรับงานวรรณกรรม ได้รับโอกาสจากสำนักพิมพ์ไต้ฝุ่นเป็นที่แรก จนขยายไปหลากหลายสำนักในปัจจุบัน ผลงานแปลวรรณกรรมที่ภาคภูมิใจ ได้แก่ “ผีเสื้อย้อมศพ” ของมินาโตะ คานาเอะ และ “หมู่บ้านปีศาจครวญ” ของนากายามะ ชิจิรุ

ปัจจุบันยังคงทำงานแปลหนังสืออย่างต่อเนื่อง ทั้งงานวรรณกรรมและสารคดี หากต้องการติดตามผลงานหรือพูดคุยแลกเปลี่ยนเกี่ยวกับหนังสือและการแปล สามารถติดต่อได้ผ่านช่องทาง LINE id : zuperztar

“เมืองหิมะ”

3 เรื่องสืบทอดเข้มข้น
ท่ามกลางหิมะอันงดงาม
และความลับที่หนาวเหน็บ

จากปลายปากกา
อิงาชิโมะ
เคโกะ

ลมพิฆาต หิมะสีเงิน

เล่ม 1

‘ระเบิดเวลาถูกฝังอยู่ใต้ลานสกี’ —
จดหมายขมขื่นส่งตรงถึง ‘ชินเงสึโคเง็นสกีรีสอร์ท’
แต่ท่ามกลางฤดูกาลท่องเที่ยวสุดคึกคัก พวกเขาไม่อาจเงื้อมมือตรวจสอบได้
และความผิดพลาดเพียงครั้งเดียวอาจคร่าชีวิตผู้คนนับไม่ถ้วน
ความลับดำมืดเบื้องหลังคำขู่ครั้งนี้คืออะไร? เงินจำนวนมหาศาล
หรือการล้างแค้น? เกมเดิมพันชีวิตกับฆาตกรได้เปิดฉากขึ้นแล้ว!

ลมพยายาบท หิมะสีขาว

เล่ม 2

เมื่อ ‘K-55’ อาวุธชีวภาพอาณานิคมทำลายล้างสูง ถูกขโมยไปจากสถาบัน
วิจัยคนร้ายเรียกค่าไถ่ 300 ล้านเยน โดยทิ้งเบาะแสไว้เพียงอย่างเดียวคือ
‘ภาพถ่ายตุ๊กตาหมี’ ที่แขวนอยู่กลางป่าลึกในลานสกีอันกว้างใหญ่
แต่แล้วจู่ๆ การติดต่อกับคนร้ายก็ขาดหายไป เมื่อพิกัดที่ซ่อน
ยังคงเป็นปริศนา ปฏิบัติการลับสุดยอดเยี่ยมของสองพ่อลูกเพื่อตามหา
‘สิ่งนั้น’ จึงเริ่มต้นขึ้น!

ลมไล่ล่า หิมะพายุ

เล่ม 3

ทางเดียวที่เขาจะหนีรอด คือตามหาเธอให้พบ...
เมื่อ “ทัตสึมิ” ตกเป็นผู้ต้องสงสัยในคดีฆาตกรรม ทั้งที่วันเกิดเหตุ
เขาอยู่บนลานสกีท่ามกลางหิมะหลายร้อยกิโลเมตร เขาจึงต้องออกตามหา
“เทพธิดาน้ำกลืนไวเบอร์” พยานเพียงคนเดียวที่พิสูจน์ความบริสุทธิ์ของเขาได้
ขณะเดียวกัน ตำรวจก็ตามไล่ล่าพวกเขาอย่างกระชั้นชิด ท่ามกลางภูเขาหิมะ
เกมไล่ล่าที่ทั้งระทึก ขวนหัว และเต็มไปด้วยปริศนาจึงเริ่มต้นขึ้น

ลมพิฆาต หิมะสีเงิน 白銀ジャック

ฮิงาชิโนะ เคโกะ เขียน
กิงดาว ไตรยสุนันท์ แปล

HAKUGIN JACK

Copyright ©2023 Keigo Higashino

Originally published in Japan in 2023 by Jitsugyo no Nihon Sha, Ltd.

Thai translation rights arranged with Jitsugyo no Nihon Sha, Ltd. through Lanka Creative Partners co., Ltd., Japan.

พิมพ์ครั้งที่ 1 กันยายน 2569

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น

ISBN 978-616-14-0777-3

ฮิงาชิโนะ, เคโกะ.

ลมพิฆาต หิมะสีเงิน.- กรุงเทพฯ : บั๊ค ไทม์, 2569.

344 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. กิงดาว ไตรยสุนันท์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0777-3

เจ้าสำนักไต้ฝุ่น

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการเอดิทภาษาไทย

บรรณาธิการเล่ม

พิสูจน์อักษร

แบบปก/เนื้อใน

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายบริหารงานพิมพ์

จัดจำหน่ายโดยและพิมพ์ที่

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ลลิตรา วรสุมาวงศ์ นิเวชะระ

วรุฒม์ ทองเชื้อ

ประยูร หงษาธร

ปาริฉัตร กาฬภัคดี

ศุภณีย์ ศรีมันจู

สุคติ ช่างกลึงกุล รุ่งฤทัย ศรีสุข

อัศคนันท์ ชูมนุ่ม

มนัญชยา ศิริวงษ์

สุรินทร์ บุระณา

บริษัท บั๊ค ไทม์ จำกัด

214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38

แขวงบางมด เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150

โทรศัพท์: 0 2415 2621 0 2415 6507

พินิฟู

กระดานบอกสายธารอันรู้
www.greenread.com

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

“ลานสกีแห่งนี้ถูกยึดแล้ว ทุกคนคือตัวประกัน!”

สกีรีสอร์ทระดับโลก ‘ชินเงสึโคเง็น’ ถูกเรียกค่าไถ่!!!

ระเบิดเวลาถูกฝังอยู่ใต้ลานสกีอันคึกคัก แต่แจ้งตำรวจไม่ได้...

มหันตภัยที่ฉาบด้วยสวรรค์สีขาวนั้นเจียบเยิบแต่ชวนคลั่ง

ภารกิจลักกอบกู้วิกฤตชีวิตนับร้อย ตกเป็นหน้าที่ของ
เจ้าหน้าที่ลาดตระเวนหนุ่มทรงเสน่ห์ ยอดฝีมือสโนว์บอร์ด เนซี โซเฮ

เพื่อเงินกว่า 100 ล้านเยน หรือการล้างแค้น?

คำตอบทั้งหมดซ่อนอยู่ใน “ลานสกีต้องห้าม” !

เกมเดิมพันชีวิตกับฆาตกรเปิดฉากขึ้นแล้ว!

นี่คือ “ลมพิฆาต หิมะสีเงิน”

ปฐมบทแอ็กชันระทึกขวัญระดับท็อปของซีรีส์ “เมืองหิมะ”

โดย อิงาชิโนะ เคโงะ ราชอาชญากรผู้ยิ่งใหญ่ขึ้นชื่อบอกเล่าเหตุการณ์เป็นชีวิตจิตใจ

การ์ตูนที่โล่งเตียน... ดัดแปลงเป็นซีรีส์ทาง TV Asahi ในชื่อเดียวกัน

“白銀ジャック” (Hakugin Jack)

SN0120 นิยายสืบสวน

กดลองอ่าน

9 786161 407773

www.booktime.co.th

389.-

@booktime